ใบรับรองวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (วิทยาศาสตร์การกีฬา)

ปริญญา

วิทยาศาสตร์การกีฬา — **สาขา**

โครงการสหวิทยาการระดับบัณฑิตศึกษา — **ภาควิชา**

เรื่อง การสร้างแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม

A Construction of Athlete Cohesion Measure in Team Sport

นามผู้วิจัย นายไทยรัฐ ยนต์วิสูตร

ได้พิจารณาเห็นชอบโดย

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก .....

(รองศาสตราจารย์สุพิตร สมาหิโต, Ph.D.)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม .....

(รองศาสตราจารย์บรรจบ ภิรมย์คำ, กศ.ม.)

ประธานสาขาวิชา .....

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สิริพร ศศิมณฑลกุล, Ph.D.)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์รับรองแล้ว

.....

(รองศาสตราจารย์กัญจนา ธีระกุล, D.Agr.)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ ..... **เดือน** ..... **พ.ศ.** .....

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

การสร้างแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม

A Construction of Athlete Cohesion Measure in Team Sport

โดย

นายไทยรัฐ ยนต์วิสูตร

เสนอ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
เพื่อความสมบูรณ์แห่งปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (วิทยาศาสตร์การกีฬา)
พ.ศ. 2552

ไทยรัฐ ยนต์วิสูตร 2552: การสร้างแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (วิทยาศาสตร์การกีฬา) สาขาวิทยาศาสตร์การกีฬา โครงการสหวิทยาการระดับบัณฑิตศึกษา อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: รองศาสตราจารย์สุพิตร สมาหิโต, Ph.D. 86 หน้า

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างแบบวัดความสามัคคีในนักกีฬาประเภททีม กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักกีฬาประเภททีมที่เข้าร่วมการแข่งขัน กีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ณ จังหวัดพิษณุโลก จำนวน 460 คน กลุ่มตัวอย่างได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ (stratified random sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งได้ผ่านการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ โดย การหาค่าความแม่นตรงเชิงโครงสร้าง (construct validity) ด้วยการคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (index of item-objective congruence) จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยาการกีฬา ตามวิธีการของโรแวนลีและแฮมเบลตัน (Rowinelli and Hambleton) และหาค่าความเชื่อมั่น (reliability) โดยวิธีการของครอนบาช แอลฟา (Cronbach 's Alpha Reliability)

ผลการวิจัย พบว่าข้อคำถามของแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม จำนวน 19 ข้อ มีความแม่นตรงเชิงโครงสร้าง และมีค่าความเชื่อมั่น 0.84 ในระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ซึ่งอยู่ในระดับสูง ตามเกณฑ์ของ ฟิชเชอร์และโครโคราน (Fisher and Corcoran) ซึ่งแบบวัดความสามัคคีในนักกีฬาประเภททีมที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้สามารถนำไปใช้วัดความสามัคคีของนักกีฬาประเภททีม และสามารถนำผลที่ได้จากการวัดไปเป็นข้อมูลพื้นฐานในการจัดกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อสร้าง และพัฒนาความสามัคคีภายในทีมต่อไป

_____ _____ ___ / ___ / ___

ลายมือชื่อนิสิต ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

Thairuth Yonwisut 2009: A Construction of Athlete Cohesion Measure in Team Sport. Master of Science (Sports Science), Major Field: Sports Science, Interdisciplinary Graduate Program. Thesis Advisor: Associate Professor Supitr Samahito, Ph.D. 86 pages.

The purpose of this research was to construct the athlete cohesion measure in team sport. The 460 samples were selected from team sport athletes participating in the 37th National Games in Phitsanulok Province using a stratified random sampling method. The instrument was the athlete cohesion measure in team sport which was created and developed by the researcher and verified by the experts in sport psychology. Data then was analyzed by using index of item objective congruence through Rowinelli and Hambleton method for the construct validity and Cronbach's Alpha reliability for the consistency of the athlete cohesion measure in team sport.

The athlete cohesion measure in team sport which was composed of 19 items showed the construct validity and the Cronbach's Alpha Reliability of 0.84 at .05 significant level, based on Fisher and Corcoran, the athlete cohesion measure in team sport was interpreted as high reliability. The athlete cohesion measure in team sport from this research can be applied for evaluating the athletes' cohesion in team sports for the unity build up in the team and the further developed for the athletes' team cohesion as well.

_____ _____ ___ / ___ / ___

Student's signature Thesis Advisor's signature

กิตติกรรมประกาศ

ข้าพเจ้าขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร. สุพิตร สมาหิโต ประธานกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ผู้ซึ่งได้ให้ความสำคัญของการสร้างแบบวัดทางด้านจิตวิทยาการกีฬา ที่ได้ให้คำชี้แนะ ให้แนวทางในการทำกรอบแผนงานวิจัย ให้กำลังใจ และสนับสนุนทุกวิถีทาง เพื่อที่จะให้มีแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม จนทำให้มีผลงานวิจัยฉบับนำร่อง ที่สามารถนำไปใช้ได้อย่างมีคุณค่า ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ บรรจบ ภิรมย์คำ กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม ที่ได้กรุณาช่วยเหลือดูแลทางด้านเนื้อหาทางจิตวิทยาการกีฬา และกระบวนการขั้นตอนของการสร้าง และตรวจสอบคุณภาพของแบบวัดดังกล่าว และผู้วิจัย ขอขอบพระคุณอาจารย์คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ทุกท่าน ที่ให้คำปรึกษา ให้ความรู้ และให้การอบรมดูแล และคอยสนับสนุนให้กำลังใจมาโดยตลอด

ขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร. สุรางค์ เมรานนท์ ดร. ชัยรัตน์ ชูสกุล ดร.วรรณี เจิมสุรวงศ์ ดร.วิมลมาศ ประชากุล และอาจารย์อำนวย ตันพานิช ที่ได้กรุณารับเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบพระคุณ คุณพ่อขวัญชัย ยนต์วิสูตร คุณแม่กันเกรา ยนต์วิสูตร คุณม่วย กิตติวิเศษกุล รวมทั้งญาติพี่น้องทุกท่าน และขอขอบคุณ คุณสมบัติ ยนต์วิสูตร คุณบุญติ่ง ยนต์วิสูตร คุณสุภาพร แย้มดีเลิศ คุณเจนจิรา ขำผิวพรรณ คุณอภิรักษ์ วงษ์เหมภูมิ คุณอธินันท์ เพียรดี คุณภมร ปล้องพันธ์ และพี่ ๆน้อง ๆ เพื่อน ๆ คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ที่คอยให้ความช่วยเหลือ ให้กำลังใจชี้แนะ และสนับสนุนในการทำวิทยานิพนธ์จนสำเร็จ ลุล่วงได้

ไทยรัฐ ยนต์วิสูตร

มีนาคม 2552

สารบัญ

	หน้า
สารบัญ	(1)
สารบัญตาราง	(2)
สารบัญภาพ	(3)
คำนำ	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	4
ตรวจเอกสาร	5
อุปกรณ์และวิธีการ	31
อุปกรณ์	31
วิธีการ	31
ผลและวิจารณ์	38
ผล	38
วิจารณ์	54
สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ	58
สรุปผลการวิจัย	58
ข้อเสนอแนะ	59
เอกสารและสิ่งอ้างอิง	60
ภาคผนวก	63
ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม	64
ภาคผนวก ข หนังสือเชิญผู้เชี่ยวชาญ	67
ภาคผนวก ค แบบการประเมิน แบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม สำหรับผู้เชี่ยวชาญ	73
ภาคผนวก ง แบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม	79
ประวัติการศึกษาและการทำงาน	86

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	ลักษณะข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง	39
2	แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามในการสร้างแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม จากผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยาการกีฬาจำนวน 5 ท่าน	44
3	แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อของข้อคำถามในแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม	47
4	ผลของการทดสอบความเชื่อมั่น (reliability) ของแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีมโดยวิธีการของครอนบาช แอลฟา (Cronbach' s Alpha Reliability)	49
5	ผลของการทดสอบความเชื่อมั่น (reliability) ของแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีมด้านการรวมกลุ่มทางสังคม (social cohesion) โดยวิธีการของครอนบาช แอลฟา (Cronbach' s Alpha Reliability)	51
6	ผลของการทดสอบความเชื่อมั่น (reliability) ของแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีมด้านการรวมกลุ่มด้วยงาน (task cohesion) โดยวิธีการของครอนบาช แอลฟา (Cronbach' s Alpha Reliability)	52
7	ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนที่ได้จากแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีมในแต่ละชนิดกีฬา	53

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	ทฤษฎีความสามัคคี ของ Cartwright	11
2	ทฤษฎีความสามัคคี ของ Carron	12
3	ความสัมพันธ์ของความสามัคคี ความสามารถทางกีฬาและความพึงพอใจ	13

การสร้างแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม

A Construction of Athlete Cohesion Measure in Team Sport

คำนำ

จิตวิทยาการกีฬา เป็นศาสตร์ที่นำหลักการทางจิตวิทยามาประยุกต์ใช้เพื่อวิเคราะห์พฤติกรรมที่เกิดขึ้นในสถานการณ์ของการกีฬา เพื่อให้เข้าใจถึงพฤติกรรม ของนักกีฬา ผู้ฝึกสอน และผู้ชม รวมทั้งการนำหลักทางจิตวิทยามาใช้ในกิจกรรมทางการกีฬา เพื่ออธิบายความสัมพันธ์ระหว่างจิตใจกับความสามารถทางกาย และนำไปสู่การพัฒนาความสามารถทางการกีฬา (ดุสิต , 2541)ในสถานการณ์การแข่งขันกีฬา จิตวิทยามีความสำคัญเป็นอย่างมาก เพราะความสามารถของนักกีฬาทั้งในการแข่งขันหรือการฝึกซ้อม ได้มีการพัฒนารูปแบบ และเทคนิคต่าง ๆ มากขึ้นส่งผลให้สมรรถภาพทางกายของนักกีฬาดีขึ้น สามารถเล่นได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น แต่นักกีฬาที่ได้รับการฝึกมาเป็นอย่างดี มีระดับความสามารถและสมรรถภาพทางกายที่ดีแล้ว เมื่อถึงเวลาการแข่งขันจริงกลับแสดงความสามารถได้ไม่ดีเท่าที่ควร หรือบางครั้งถึงกับประสบความล้มเหลวในการแข่งขัน ทั้งนี้เนื่องจากนักกีฬาไม่ได้รับการเตรียมพร้อมด้านจิตใจเท่าที่ควรจึงส่งผลให้ความสามารถทางการกีฬาและสมรรถภาพทางร่างกายแสดงออกมาได้อย่างไม่เต็มที่ จะเห็นได้ว่าสมรรถภาพทางจิตเป็นส่วนสำคัญที่จะทำให้นักกีฬามีความพร้อมที่จะฝึกซ้อม หรือการแข่งขันให้ได้เต็มความสามารถ ดังที่ สมบัติและสมหญิง (2542) ได้กล่าวถึงปัจจัยสำคัญที่จะทำให้ทีมประสบผลสำเร็จในการแข่งขัน คือ การเตรียมความพร้อม การสร้างความมั่นใจในตนเอง การสร้างขวัญกำลังใจ ความสามัคคีในทีม เช่นเดียวกับสืบสาย (2541) ได้กล่าวไว้ว่ากีฬาประเภททีมนั้น เป็นกีฬาที่มีจำนวนผู้เล่นมากสิ่งที่จำเป็นมาก ซึ่งนักกีฬาแต่ละคนต่างก็จะมีพื้นฐานทางด้านจิตใจและสถานะทางด้านสังคมที่แตกต่างกัน ดังนั้นสิ่งที่จำเป็นต่อการเล่นกีฬาประเภททีมมากที่สุดก็ คือ ความสามัคคีในทีม

ความสามัคคีในทีม เป็นคำที่เราได้ยินกันอยู่บ่อย ๆ เมื่อกล่าวถึงความสามัคคีในทีมเรามักจะมองความสำคัญและประโยชน์ของความสามัคคีในทีมดังที่ สืบสาย (2541) กล่าวไว้ว่าความสามัคคีในทีมเป็นสิ่งที่จำเป็นมากต่อการเล่นกีฬาประเภททีม เพราะถ้านักกีฬาสามัคคีกันหรือรวมใจกันเป็นหนึ่งเดียว ย่อมมีผลต่อความสามารถในการเล่น การประสานสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมทีมที่ช่วยในการเล่นและแข่งขันกันอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายของทีมได้

อย่างดี ความสามัคคีในทีมเป็นกระบวนการของความสัมพันธ์ต่อเนื่อง หากสมาชิกในทีมยังมีความสัมพันธ์กันความสามัคคีจะพัฒนาตามไปด้วย เมื่อมีการรวมทีมเป็นเวลานาน กฎ ระเบียบและข้อตกลงภายในทีมจะเพิ่มมากขึ้น เกิดความผูกพัน มีความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในทีมมากขึ้นและมีจุดมุ่งหมายของทีมเกิดขึ้น ดังนั้นเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่ต้องการการประสานสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในทีม มีการจัดปรับความเข้าใจ เมื่อเกิดข้อขัดแย้งทางความคิดเห็น ควรประสานความคิดเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายของกลุ่ม นอกจากนี้ข้อเท็จจริงอีกประการหนึ่งคือ ความสามัคคีเป็นความสัมพันธ์แบบ 2 ทางทั้งการให้และการรับ เกิดการคาดหวังผลระหว่างสมาชิกกลุ่มด้วยกันเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายกลุ่มที่ตั้งไว้ ซึ่งมีอิทธิพลต่อการสร้างและทำลายความเป็นทีมได้

ความสามัคคีในทีมกับความสามารถของนักกีฬา ดังที่ Cox (2002) กล่าวไว้ว่า ความสามัคคีในทีมมีความสัมพันธ์อย่างสูงกับความสามารถของทีม ในทีมที่มีความสามัคคีภายในทีมสูงจะส่งผลให้ความสามารถของทีมสูงขึ้นและส่งผลให้ทีมประสบผลสำเร็จ สอดคล้องกับการศึกษาของ Albert (2002) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามัคคีที่เกิดจากการทำงานร่วมกันกับความสำเร็จของทีม ผลการวิจัย บ่งชี้ว่าความสามัคคีของบุคคลในทีม ที่อยู่ในระดับดีจะส่งผลให้ผลการแข่งขันเป็นไปตามเป้าหมาย เมื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความสามัคคี กับความสำเร็จของทีม พบว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างมาก เช่นเดียวกับ James (2002) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามัคคีในทีม อารมณ์ และความสามารถ ก่อนการแข่งขัน ผลการศึกษาพบว่าความสามัคคี เป็นความรู้สึกที่เป็นทางบวก ความสามัคคีส่งผลทำให้นักกีฬาที่มีความรุนแรงของอารมณ์ลดลงและความสามัคคีมีความสัมพันธ์กับความสามารถของนักกีฬา การศึกษาของ Rebecca (2007) พบว่า มีความสัมพันธ์กับอย่างสูงระหว่างความสามัคคีกับความสามารถของนักกีฬา จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าความสามัคคีในทีมส่งผลถึงความสามารถของทีมและสามารถส่งผลทำให้ทีมไปสู่ความสำเร็จได้

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าความสามัคคีในทีมเป็นปัจจัยสำคัญที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ของนักกีฬาภายในทีม เมื่อนักกีฬาทุกคนภายในทีมมีความสัมพันธ์อันดีต่อกันแล้ว จะช่วยส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาความสามารถและประสิทธิภาพในการแข่งขันของทีม เพื่อนำไปสู่การประสบความสำเร็จถึงเป้าหมายที่ตั้งไว้ได้ ดังคำกล่าวที่ว่า “สามัคคีคือพลัง” เนื่องจากในปัจจุบัน แบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในนักกีฬาประเภททีมฉบับภาษาไทย ที่มีคุณภาพและเหมาะสมตามหลักการด้านความสามัคคีของนักกีฬายังไม่มีใช้ และไม่มีการสร้างแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในนักกีฬาประเภททีมเพื่อนำมาใช้วัด ด้วยเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยจึงเกิดแนวความคิดที่จะสร้างแบบ

วัดความสามัคคีของนักกีฬาในประเภททีมขึ้น เพื่อจะนำแบบวัดดังกล่าวไปใช้วัดความสามัคคีของนักกีฬาภายในทีมซึ่งผลที่ได้จะเป็นข้อมูล สำหรับเป็นแนวทางในการส่งเสริม และพัฒนาความสามัคคีในทีมกีฬา และนำไปสู่การพัฒนาการกีฬาของประเทศต่อไป

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

เพื่อสร้างแบบวัดความสามัคคีในนักกีฬาประเภททีมที่มีคุณภาพ

นิยามศัพท์

การศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ให้ความหมายของศัพท์ที่ใช้ดังต่อไปนี้

แบบวัด หมายถึง เครื่องมือที่ใช้สำหรับการวัดระดับความสามัคคีในทีม ซึ่งมีองค์ประกอบของความสามัคคีเพื่อการรวมกลุ่มทางสังคม และเพื่อการรวมกลุ่มด้วยงาน โดยจะเป็นเครื่องมือที่มีคุณภาพในด้านความแม่นตรงเชิงโครงสร้าง กับความเชื่อมั่นของแบบวัด

ความสามัคคี หมายถึง กระบวนการที่จะทำให้สมาชิกกลุ่มรวมกัน อยู่ด้วยกัน เป็นหนึ่งเดียวกัน เพื่อที่จะกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้บรรลุวัตถุประสงค์หรือจุดมุ่งหมายเดียวกัน

กีฬาประเภททีม หมายถึง กีฬาที่ประกอบด้วยผู้เล่นในแต่ละทีมมากกว่า 2 คนขึ้นไป การเล่นผู้เล่นต้องอาศัยความร่วมมือกัน และการทำงานประสานกันภายในทีม ได้แก่ ฟุตบอล บาสเกตบอล วอลเลย์บอล เซปักตะกร้อ รักบี้ แฮนด์บอล ฟุตซอล ตะกร้อลอดห่วง ซอฟท์บอล และกาบัดดี้

ความสามัคคีในนักกีฬาประเภททีม หมายถึง ความเป็นหนึ่งเดียวในการร่วมมือกัน มีความผูกพัน มีความรักใคร่ กลมเกลียว กันภายในทีม จนก่อให้เกิดพลังในการแข่งขัน เพื่อให้ทีมประสบผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์

การตรวจเอกสาร

ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยมีรายละเอียดต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ คือ

1. ความหมายของความสามัคคี
2. แนวคิดเกี่ยวกับความสามัคคีในทีม
3. ปัจจัยที่ก่อให้เกิดความสามัคคี
4. วิธีการเสริมสร้างความสามัคคี
5. การสร้างแบบวัดทางจิตวิทยา
6. การหาคุณภาพของเครื่องมือ
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เพลงกราวกีฬา

ประพันธ์คำร้อง เจ้าพระยาธรรมศักดิ์มนตรี

พวกเรานักกีฬา ใจกล้าหาญ เชี่ยวชาญชิงชัยไม่ย่นย่อ
คราวชนะรุกใหญ่ไม่รีรอ คราวแพ้ก็ไม่ท้อกัดฟันทน

(สร้อย) ฮึม ฮึม ฮึม ฮึม ฮึม (กีฬา กีฬา เป็นยาวิเศษ ฮ้า-ไฮ้ ฮ้า-ไฮ้ กีฬา กีฬา เป็นยาวิเศษ แก้กองกิเลส ทำตนให้เป็นคน ผล ของการฝึกตน เล่น กีฬาสากล ตะละล้า

ร่างกายกำยำล้ำเลิศ กล้ามเนื้อก่อเกิดทุกแห่งหน
แข็งแรงทรหด อดทน ว่องไวไม่ย่นระย่อใคร

(สร้อย) ฮึม ฮึม ฮึม ฮึม ฮึม...

ใจคอมั่นคงทรงศักดิ์ รู้จักที่หนีที่ไล่
รู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย ไว้ใจได้ทั่วทั้งรักชัง

(สร้อย) ฮึม ฮึม ฮึม ฮึม ฮึม...

ไม่ชอบเอาเปรียบเทียบแข่งขัน สู้กันซึ่งหน้าอย่าลับหลัง
มัวส่วนตัวเบื่อเหลือกำลัง เกลียดชังการเล่นเห็นแก่ตัว

(สร้อย) ฮึม ฮึม ฮึมฮึม ฮึม...

เล่นรวมกำลังกันทั้งพวก เอาชัยสะดวกมิใช่ชั่ว
ไม่ว่างานหรือเล่นเป็นไม่กลัว ร่วมมือกันทั่วก็ไชโยฯ

(สร้อย) ฮึม ฮึม ฮึม ฮึม ฮึม...

หากวิเคราะห์เนื้อเพลงกราวกีฬาให้ดี สิ่งที่สำคัญที่สุดในการเล่นกีฬาก็คือ น้ำใจนักกีฬา ซึ่งนักกีฬาควรตระหนักมากกว่าการได้รับชัยชนะ หรือความพ่ายแพ้ และการไม่เอาเปรียบกันในการแข่งขัน ถ้าพิจารณาในเนื้อร้องในท่อนสุดท้ายที่ว่า “เล่นรวมกำลังกันทั้งพวก เอาชัยสะดวกมิใช่ชั่ว ไม่ว่างานหรือเล่นเป็นไม่กลัว ร่วมมือกันทั่วก็ไชโยฯ” ชี้ให้เห็นว่า ในการเล่นกีฬาหรือการทำงานถ้าเรามีความร่วมมือร่วมใจกันจะทำให้เราประสบผลสำเร็จซึ่งนั่นก็ คือ ความสามัคคี นั้นเอง

1. ความหมายของความสามัคคีในทีม

จากการศึกษาและค้นคว้า ได้มีผู้ให้ความหมายของความความสามัคคีในทีม ไว้ดังนี้ คือ

Carron (อ้างใน สืบสาย , 2541) ได้ให้คำจำกัดความของความสามัคคีในทีมว่า เป็นกระบวนการที่จะทำให้สมาชิกกลุ่มรวมกัน อยู่ด้วยกัน เป็นหนึ่งเดียวกัน เพื่อที่จะกระทำการให้บรรลุวัตถุประสงค์และจุดมุ่งหมายเดียวกัน ในขณะที่ Festinger , Schachter & Back (อ้างใน สืบสาย , 2541) กล่าวว่า ความสามัคคี คือพลังที่ทำให้สมาชิกเข้ารวมกลุ่ม ความสามัคคีต่างจากการอยู่ด้วยกัน (adhesive) กล่าวคือ ความสามัคคีเป็นพลังของการสื่อสัมพันธ์ของการรวมกันเพื่อทำการบางอย่างให้บรรลุเป้าหมายที่กลุ่มต้องการ ความสามัคคีเป็นความรักใคร่ผูกพัน ความภาคภูมิใจร่วมกัน แม้ว่าความสามัคคีส่วนใหญ่จะหมายถึงความพยายามที่รวมกันเพื่อให้เกิดพลังต่อการเพิ่มผลผลิต แต่โดยธรรมชาติของความสามัคคีแล้วไม่ใช่สิ่งตายตัวหรือแน่นอนตลอดไป เช่นเดียวกับ สืบสาย (2541) กล่าวว่า ความสามัคคีในกลุ่ม เป็นกระบวนการของความสัมพันธ์ต่อเนื่องหากสมาชิกกลุ่มยังมีความสัมพันธ์กันความสามัคคีจะพัฒนาตามไปด้วย เมื่อมีการรวมกลุ่มเป็นเวลานานจะเกิดกฎระเบียบและข้อตกลงภายในกลุ่มจะเพิ่มมากขึ้น การผูกพัน การมีความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกกลุ่มมากขึ้น และมีจุดหมายของกลุ่มเกิดขึ้น ในขณะที่ อัญชนา (2536) กล่าวว่า ความสามัคคี เป็นการรวมกำลังเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เพื่อทำงานอย่างใดอย่างหนึ่งให้สำเร็จตามความประสงค์ของกลุ่มหรือสังคม ซึ่งจะต้องเป็นการประพฤติปฏิบัติที่ถูกต้องเหมาะสมและกำลังที่จะรวมกันนั้นต้องพร้อมเพรียงกันทั้งกาย วาจา และใจ พร้อมเพรียงในหน้าที่ใครมีหน้าที่อย่างไรก็ทำอย่างนั้น ตั้งใจทำให้เต็มกำลังความสามารถ นอกจากนั้น ถนอมวงศ์ (2541) กล่าวว่า ความสามัคคี เป็นการแสดงออกในลักษณะของความมีน้ำใจเดียวกัน ร่วมกันเพื่อทำกิจกรรมใด ๆ ให้บรรลุตามเป้าหมาย ไม่คิดเอาดีหรือเด่นแต่ตัวเอง มีความจงรักภักดีต่อหมู่คณะ เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม ไม่ก่อให้เกิดความแตกแยกในหมู่คณะ เช่นเดียวกับ สุพิตร (2548) ได้ให้ความหมายของการสร้างความสามัคคีไว้ว่า เป็นกระบวนการในการรวบรวมให้สมาชิกมารวมกัน

เป็นกลุ่มก้อนให้มากที่สุด เพื่อจะทำกิจกรรมต่าง ๆ ให้สำเร็จตามเป้าหมาย โดยมีพลังของความสามัคคีที่จะเกิดจากความพึงพอใจที่ได้เป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มและความพึงพอใจที่ได้อยู่ร่วมกับกลุ่มที่ทำให้เกิดผลสำเร็จในการทำกิจกรรมสูงสุด

จากความหมายของ ความสามัคคีในทีม ที่กล่าวไว้ข้างต้น สรุปได้ว่า ความสามัคคีในทีมหมายถึง กระบวนการที่ทำให้ทุกคนในทีม มีการรวมกลุ่มกัน ร่วมมือร่วมใจกัน มีความรักใคร่ผูกพันกัน จนก่อให้เกิดพลังในการปฏิบัติกิจกรรม จนทำให้ทีมประสบผลสำเร็จตามเป้าหมายของทีมที่ได้ตั้งไว้

2. แนวคิดเกี่ยวกับความสามัคคีในทีม

Carron (อ้างใน Robert , 2007) ได้กล่าวถึงมิติของการรวมกลุ่มหรือลักษณะการรวมกลุ่มออกเป็น 2 มิติ คือ

1. การรวมกลุ่มทางสังคม (social cohesion) สมาชิกกลุ่มรวมกันเพราะเกิดความรู้สึกที่ดีต่อกันที่เรียกว่า ความเป็นทีมเดียวกันหรือทีมสปิริต (team spirit) เกิดความรู้สึกเอื้ออาทร ความห่วงใย ความชอบระหว่างบุคคลที่ทำให้การทำกิจกรรมหรือการเล่นกีฬาสนุกสนานมากขึ้น การรวมกลุ่มทางสังคมสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 รูปแบบ คือ

1.1 การผสมผสานกันในกลุ่มทางสังคม (group integration social) ความรู้สึกที่มีต่อกันของทุกคนภายในทีม จนเป็นความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันเกิดความเข้าใจความไว้เนื้อเชื่อใจซึ่งกันและกัน

1.2 การดึงดูดความสนใจทางสังคมของแต่ละบุคคล (individual attraction social) เป็นลักษณะทางสังคมของแต่ละบุคคล บอกถึงลักษณะนิสัย การมีปฏิสัมพันธ์อันดีกับผู้อื่น จนผู้อื่นเกิดความสนใจ

2. การรวมกลุ่มด้วยงาน (task cohesion) สมาชิกกลุ่มรวมกลุ่มกันเพราะต้องการให้ทีมหรือกลุ่มประสบผลสำเร็จในงาน หรือบรรลุตามจุดมุ่งหมายร่วมกัน ซึ่งจะเกิดขึ้นได้เพราะว่าการประสานสัมพันธ์ที่ดีภายในทีม หรือการมีทีมเวอร์ค (teamwork) หรือการประสานกันอย่างดี

ระหว่างเพื่อนร่วมทีม ในภาษากีฬา ใช้คำว่า “เล่นเข้าขา” กันเป็นอย่างดี การรวมกลุ่มเพื่องานสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 รูปแบบ คือ

2.1 ความสัมพันธ์ในการทำงานภายในกลุ่ม (group integration task) เป็นลักษณะการทำงานของทุกคนภายในกลุ่มมีความสัมพันธ์ในการร่วมงานกันเกิดความร่วมมือร่วมใจกันในการทำงานร่วมกัน

2.2 ลักษณะการทำงานของแต่ละบุคคล (individual attraction task) เป็นรูปแบบในการทำงานของแต่ละบุคคลซึ่งมีความแตกต่างกันไปตามบทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบของแต่ละบุคคลนั้น ๆ

ทฤษฎีของสไตเนอร์ (อ้างใน สืบสาย , 2541)

สไตเนอร์ กล่าวว่าความสามัคคีและความสามารถของทีมคือ ผลที่ได้จริงซึ่งเกิดจากศักยภาพที่เป็นไปได้ ลบจากความสูญเสียที่เกิดจากกระบวนการกลุ่ม

ผลที่ได้จริง = ศักยภาพที่เป็นไปได้ - ความสูญเสียที่เกิดจากกระบวนการกลุ่ม (actual productivity = potential productivity - loses to fault group process)

ผลที่ได้จริง หมายถึง การประสบความสำเร็จตามจุดมุ่งหมายที่เป็นรูปธรรมของกลุ่มที่ตั้งไว้ เช่น ผลแพ้ ชนะ ได้จากการวัดผลประเมินผลกลุ่ม

ศักยภาพที่เป็นไปได้ คือ การตั้งสมมติฐานและคาดหวังถึงผลที่เป็นไปได้จากการประเมินองค์ประกอบต่าง ๆ ที่มีในกลุ่มและสมาชิกกลุ่มเป็นผู้ประเมิน

3. ปัจจัยการเกิดความสามัคคี

ทำไมจึงเกิดความสามัคคี ความสามัคคีนับว่าเป็นส่วนหนึ่งของคุณภาพของการรวมกัน การสร้างพลังกลุ่มด้วยความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกการมีจุดมุ่งหมายและพยายามบรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ร่วมกัน ขบวนการสร้างกลุ่มหรือความสามัคคีซึ่ง สืบสาย (2541) ได้อธิบายทฤษฎีความสามัคคี ไว้ว่า

1. ความสามัคคีเป็นวงจรชีวิต (life cycle model) อย่างหนึ่ง กล่าวคือ ความสามัคคีมีการพัฒนาการแบบวงจร ไม่หยุดนิ่งและเป็นระบบ ดังนี้

1.1 การรวมกัน เป็นการเข้ารวมกลุ่มกันระหว่างผู้ที่สนใจในสิ่งเดียวกันหรือกีฬาชนิดเดียวกันเพื่อร่วมเล่น และแข่งขัน มีการตั้งจุดมุ่งหมายร่วมกันแล้วพยายามที่จะให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้

1.2 การทดสอบและจัดปรับกฎเกณฑ์รวมถึงบทบาทหน้าที่ของสมาชิกในกลุ่มหลังจากการเข้าร่วมกลุ่ม ก็จะมีการสำรวจความต้องการระหว่างสมาชิก ต่อจากนั้นก็จะประชุมเพื่อตั้งจุดมุ่งหมายร่วมกัน และเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมาย สมาชิกทุกคนจะถูกตรวจสอบความสามารถและจัดปรับบทบาทของตนเอง มีการตั้งระเบียบ กฎเกณฑ์ ข้อตกลงร่วมกันเพื่อให้กลุ่มดำเนินกิจกรรมได้เป็นอย่างดี มีความสามัคคีเพื่อให้ได้งานหรือพัฒนาความสามารถให้ได้สูงสุดตามที่ได้ตั้งจุดหมายไว้

1.3 สร้างเกณฑ์มาตรฐานของกลุ่ม หลังจากรวมกันได้ระยะเวลาหนึ่งเพื่อพัฒนาความสามารถ สร้างแรงจูงใจ สร้างการประสานสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกกลุ่มในการใช้ความพยายามในการเพิ่มงานและคุณภาพของงาน การมีมาตรฐานกลุ่ม ทำให้ทุกคนต้องพยายามคงหรือรักษามาตรฐานนั้นไว้พร้อมพยายามพัฒนามาตรฐานนั้นให้สูงขึ้นไป

1.4 เพิ่มผลิตผล ความสามัคคีทำให้เกิดการประสานสัมพันธ์ที่ดี มีแรงจูงใจ มีความพยายามเพื่อพัฒนาความสามารถทางการกีฬาให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่ต้องการ และสิ่งที่ได้ตามมาก็คือผลของงานที่ทุกคนร่วมกันทำ

1.5 แยกจากกัน เมื่อมีการรวมกันและพัฒนาสูงสุดแล้ว โดยธรรมชาติก็จะมีการแยกจากกันไป เพราะการลดลงของแรงจูงใจก็จะลดความพยายาม และในที่สุดก็แยกจากกันอีกเพื่อเริ่มกระบวนการการรวมกลุ่มกันเพื่อพัฒนาความสามัคคีใหม่

2. ความสามัคคีมีรูปแบบเป็นลูกตุ้มนาฬิกา (pendular model) เป็นรูปแบบที่สมาชิกภายในกลุ่มจะมีการเคลื่อนไหวกลับไปกลับมาในทิศทางเดิมตลอดเวลาโดยการปฏิบัติซ้ำๆ จากหลักการให้คำปรึกษา และหลักการทางจิตบำบัดจะต้องทำความเข้าใจให้ได้ว่า การรวมกลุ่มเกิด

จากความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่มีความขัดแย้งกันในใจ แล้วพยายามรวมกลุ่มกันเพื่อที่จะขจัดความขัดแย้ง เมื่อผู้ที่มีความขัดแย้งกันมารวมกลุ่มกันสร้างทีม เพื่อใช้ความพยายามร่วมกันเพื่อให้บรรลุตามจุดมุ่งหมายกลุ่มที่ตั้งไว้ จากนั้นก็จะมีการรวมกลุ่มย่อยให้เป็นกลุ่มใหม่ จากผู้ที่มีความขัดแย้งกันใหม่ที่เกิดจากการรวมกลุ่มจะเป็นอย่างนี้ไปเรื่อย ๆ เช่น การคัดเลือกตัวนักกีฬา นักกีฬามาจากหลายแห่งหลายที่ มาจากโค้ชและวิธีการฝึกซ้อมที่แตกต่างกัน เมื่อมาคัดตัวร่วมกันก็จะเกิดความเครียด ความกังวลกลัวว่าในการคัดเลือกตัวอาจจะไม่ผ่าน ซึ่งสิ่งเหล่านี้นักกีฬาจะรู้สึกสับสน เพราะไม่อาจจะไปแลกเปลี่ยนความคิดกับใคร หากไม่ปรึกษาใครก็ทำไม่ได้ แต่หลังจากคัดตัวติดแล้วก็จะหันหน้าหานักกีฬาคนอื่น เพื่อร่วมประสานและแสดงความรู้สึก ความคิดเห็น แล้วก็จะรวมกันในกลุ่มที่มีความคิดเห็นคล้ายกัน หลังจากดำเนินไประยะหนึ่ง ความขัดแย้งก็เกิดได้อีก ก็จะมีการจัดปรับกลุ่มย่อยที่มีความเห็นคล้ายกันอีก ซึ่งพฤติกรรมจะเกิดอย่างนี้ไปเรื่อย ๆ

Cartwright (อ้างใน สืบสาย, 2541) ได้เสนอทฤษฎีความสามัคคีที่กล่าวถึงองค์ประกอบและปัจจัยที่มีผลต่อความสามัคคี รวมทั้งความสัมพันธ์ระหว่างความสามัคคีและความสามารถในการเล่นกีฬา ดังนี้

1. ลักษณะกีฬาที่ต้องการประสานงานกันระหว่างผู้เล่นและลักษณะงานที่ต้องร่วมมือกัน เช่น กีฬาบาสเกตบอล หรือกีฬาฟุตบอล นักกีฬาต้องมีการเล่นที่มีการประสานกันจึงจะทำให้ทีมชนะได้ ดังนั้นโค้ชควรจัดประสบการณ์เพื่อสร้างและพัฒนาการประสานกันระหว่างนักกีฬาเพื่อให้แต่ละคนประสบผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ และประสบความสำเร็จตามจุดมุ่งหมายของทีม

2. ความมั่นคงของทีม ขนาดและความเหมือนกันระหว่างสมาชิกกลุ่ม หมายถึง ระยะเวลาของความเป็นทีม ประวัติ ความเป็นมาของทีม ทั้งประวัติการแข่งขัน สถิติการแพ้ – ชนะ และลักษณะความสัมพันธ์ของสมาชิกกลุ่ม ล้วนมีผลต่อความมั่นคงของทีม และแน่นอนที่สุดจะมีผลต่อความสามัคคีของทีมและความสามารถในการประสานการเล่นระหว่างนักกีฬาในทีม เพื่อเพิ่มความสามารถในการเล่นกีฬาระหว่างนักกีฬา

3. ลักษณะความคล้ายคลึงกันระหว่างสมาชิก เช่น เชื้อชาติ ศาสนา ลักษณะที่พักทางภูมิศาสตร์ ระดับฐานะทางเศรษฐกิจ ล้วนมีผลต่อการพัฒนาความสามัคคีในทีมทั้งสิ้น

4. ขนาดของทีมจะมีผลต่อความสามัคคีกล่าวคือ หากทีมมีขนาดใหญ่ขึ้น ความสามัคคีจะลดลงอย่างเป็นสัดส่วน ดังนั้น หากกีฬาทีมที่มีขนาดใหญ่จึงควรมีการจัดแยกกลุ่มย่อยในการสร้างเสริมความสามัคคี โดยจะต้องใช้เทคนิคการสร้างความสามัคคีอย่างมีระบบและต่อเนื่อง

5. การประสบผลสำเร็จ และความสามัคคีทั้งระดับความสามารถที่ใกล้เคียงกัน และประวัติความสำเร็จเป็นปัจจัยหนุนให้เกิดความสามัคคีในทีม จากทฤษฎีนี้โค้ชควรเข้าใจถึงกระบวนการสร้างความสามัคคีให้ดียิ่งขึ้น เพราะความสามัคคีไม่ใช่การสั่งให้เกิดแต่เป็นเพราะเวลากระบวนการ และการจัดประสบการณ์ให้เกิด ซึ่งเมื่อเกิดแล้ว สามารถจะลดหรือหมดสิ้นไปได้ตามกาลเวลาเช่นเดียวกัน

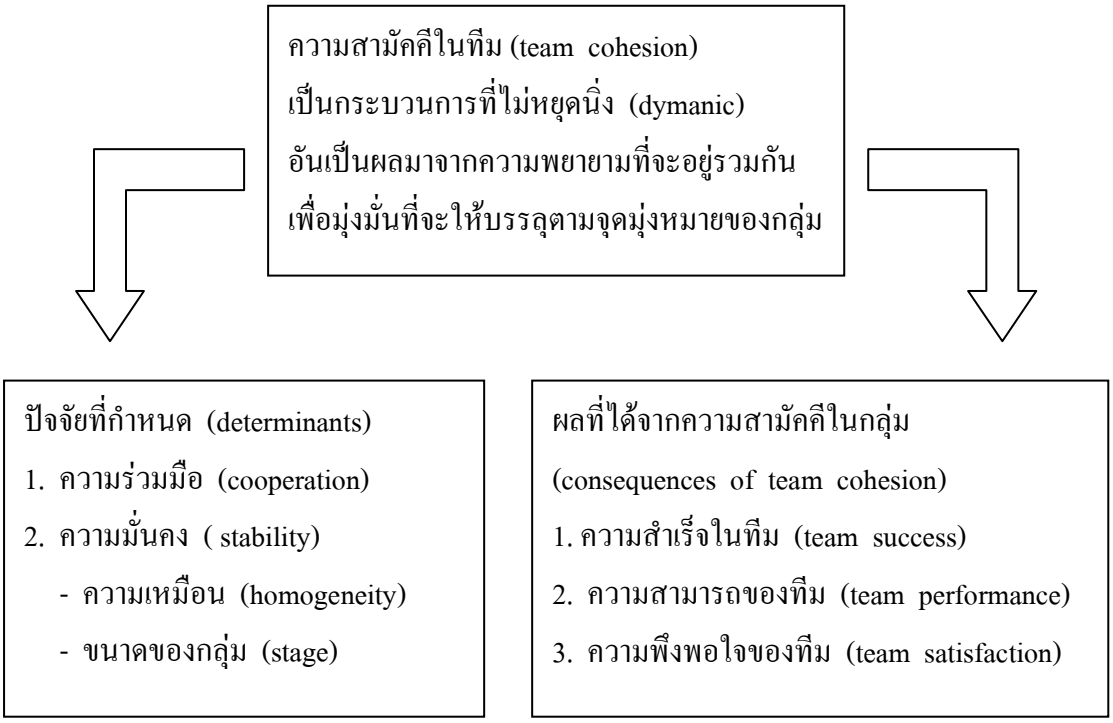

ภาพที่ 1 ทฤษฎีความสามัคคี ของ Cartwright (อ้างใน สืบสาย , 2541)

Carron (อ้างใน Richard, 2002) ได้เสนอปัจจัยหลักที่มีผลต่อความสามัคคีในทีม ไว้ดังนี้

1. ปัจจัยของแต่ละบุคคลในทีม(personal Factors) ความพอใจและประสบการณ์ของบุคคล

2. ปัจจัยภายในทีม (team factor) การสื่อสาร เป้าหมายของทีม การบรรลุถึงเป้าหมาย

3. ปัจจัยของความเป็นผู้นำทีม(leadership factor)การพัฒนาความสามัคคีในทีมของผู้นำทีม

4. ปัจจัยของสภาพแวดล้อม (environmental factor) ขนาดของกลุ่ม

Carron (อ้างใน Richard, 2002) ได้เสนอผลที่เกิดจากความสามัคคีในทีม ไว้ดังนี้

1. ผลที่เกิดกับทีม คือ ความมั่นคงของทีม การแสดงความสามารถที่สมบูรณ์ของทีม ความสัมพันธ์ของสมาชิกในทีมที่แสดงออกมา

2. ผลที่เกิดกับบุคคลในทีม คือ พฤติกรรมที่แสดงออกของแต่ละบุคคล การแสดงออกของความสามารถที่สมบูรณ์ของแต่ละบุคคล ความสัมพันธ์ในทีมที่แสดงออกของแต่ละบุคคล

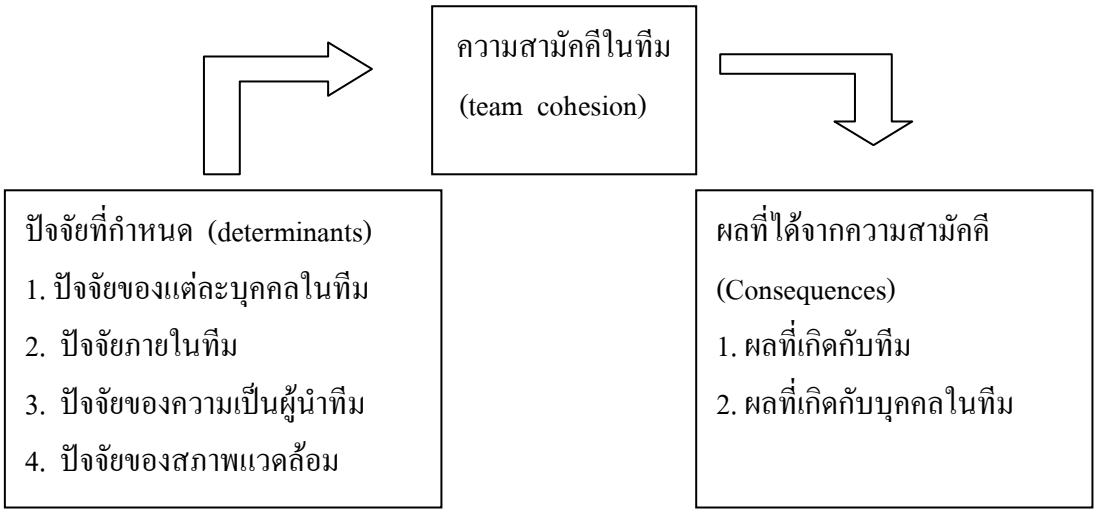

ภาพที่ 2 ทฤษฎีความสามัคคี ของ Carron (อ้างใน Richard, 2002)

Peterson and Martens (อ้างใน ประณมพร, 2548) ได้เสนอรูปแบบ ความสัมพันธ์ ระหว่าง ความสามัคคี ความสามารถทางกีฬา และความพึงพอใจ ไว้ดังนี้

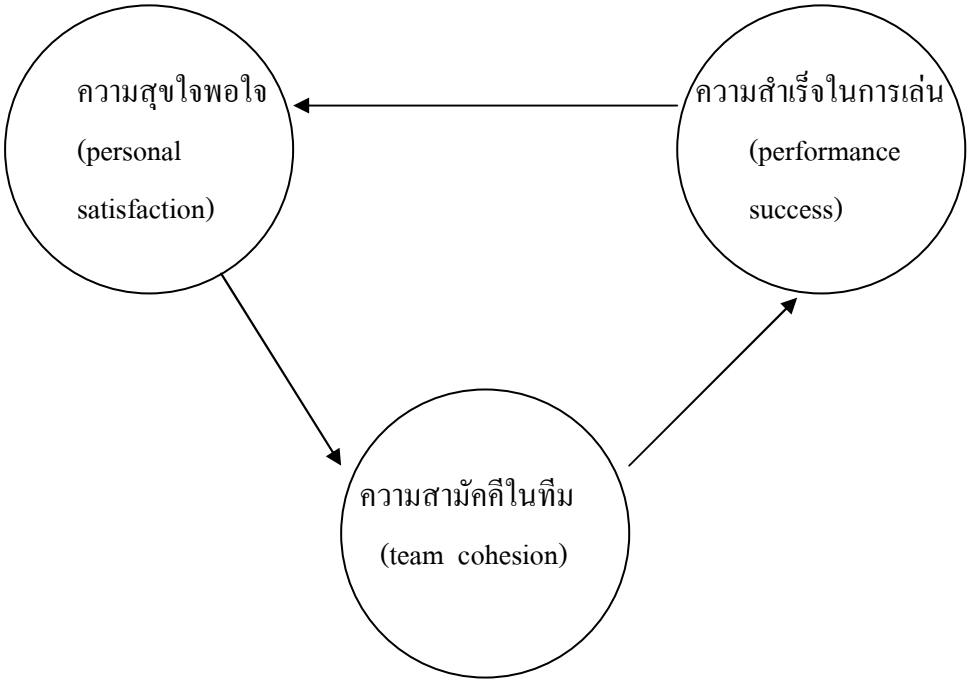

ภาพที่ 3 ความสัมพันธ์ของความสามัคคี ความสามารถทางกีฬาและความพึงพอใจโดย Peterson and Martens (อ้างใน ประณมพร, 2548)

4. วิธีการเสริมสร้างความสามัคคี

เมื่อมีความเข้าใจถึงธรรมชาติและกระบวนการเกิดของความสามัคคีเป็นอย่างดีแล้ว สืบสาย (2541) ได้ให้ข้อเสนอแนะในการสร้างความสามัคคีไว้ ดังนี้

1. การเพิ่มแรงจูงใจในรายบุคคล กล่าวว่า ในการสร้างแรงจูงใจรายบุคคลในกลุ่มทำได้โดยการใช้กระบวนการแบบสนับสนุน (supportive approach) การย้ำถึงนักกีฬาที่เล่นดี และเล่นไม่ดี ทำให้นักกีฬาใช้ความพยายามมากขึ้น นอกจากนี้โค้ชควรหาเวลาทำความรู้จัก และศึกษานักกีฬาเป็นรายบุคคล

2. ได้ให้แรงเสริมทั้งที่เป็นคำพูดชมเชย และทั้งที่ไม่ใช้คำพูด (verbal and non-verbal) ซึ่งสามารถให้ทันทีหลังการทำความดี แต่ในขณะเดียวกัน คือ การให้แรงเสริมในปริมาณที่พอเหมาะ

ยุติธรรม เท่าเทียม หากไม่ทำเช่นนั้นการให้แรงเสริมจะกลายเป็นการทำลายมากกว่าการสร้างความสามัคคีในกลุ่ม

3. การส่งเสริมให้สมาชิกมีความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง (self – esteem) ทั้งที่เป็นทีมและเป็นรายบุคคล ตลอดจนการสร้างจุดมุ่งหมายและการใช้ความพยายามที่จะบรรลุตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ ทั้งที่เป็นรายบุคคลและรายทีม จะเป็นการสร้างความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง ให้ทั้งตนเองและทีม

นอกจากนั้น Carron *et al*. (อ้างใน ประณมพร, 2548) ได้กล่าวเพิ่มเติมถึงวิธีการสร้างความสามัคคีในทีมกีฬา ไว้ดังนี้

1. การยอมรับความสามารถของผู้อื่นในทีม

2. โค้ช ผู้ฝึกสอน ต้องเรียนรู้และเข้าใจในตัวตนของนักกีฬาแต่ละคนและนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์

3. สร้างความภาคภูมิใจให้แต่ละคน

4. สร้างความรู้สึกแห่งความเป็นเจ้าของทีม

5. ร่วมกันกำหนดเป้าหมายของทีม และภาคภูมิใจในการมีส่วนร่วมในการกำหนดเป้าหมายของทีม และเมื่อใดนักกีฬาทำได้ตามเป้าหมายโค้ชต้องชื่นชม

6. นักกีฬาแต่ละคนต้องยอมรับและเข้าใจหน้าที่ของตนและเชื่อมั่นว่าตนมีความสำคัญต่อทีม

7. อย่าคาดหวังว่าจะไม่มีความขัดแย้งในทีม ยอมรับว่าความขัดแย้งเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในทีมได้ตลอดเวลา

8. หลีกเลี่ยงความรู้สึกต่อต้านขัดแย้งหรือไม่เห็นด้วยอย่างรุนแรงต่อเป้าหมายที่ทีมกำหนดไว้ และหลีกเลี่ยงที่จะให้นักกีฬาตำหนิติเตียนกัน

9. ฝึกการเป็นผู้นำผู้ตามให้แก่สมาชิก เพื่อกระตุ้นความร่วมมือในการปฏิบัติงานร่วมกัน

10. แม้ผลการแข่งขันจะแพ้ โค้ชต้องเน้นที่ศักยภาพในการเล่นที่มีการพัฒนาขึ้นของนักกีฬา และเน้นให้เห็นว่าถึงแม้ผลการแข่งขันออกมาว่าทีมแพ้แต่ทุกคนก็ทำดีที่สุดแล้ว

ในขณะที่ สืบสาย (2541) ได้ให้ข้อเสนอแนะในการประยุกต์ใช้ในการสร้างความสามัคคีเพื่อการพัฒนาความสามารถของทีมไว้ดังนี้

1. ควรมีการตั้งจุดมุ่งหมายของผลผลิตของทีมที่ค่อนข้างสูง ระบุความรับผิดชอบของสมาชิกทุกคนว่าต้องใช้ความพยายามเต็มที่เพื่อให้ได้ผลรวมที่ต้องการ นอกจากนี้ โค้ชต้องอธิบายอย่างชัดเจนว่า ความสามัคคีในทีมคืออะไร ไม่ใช่เพียงแต่ความเกรงใจ ไม่กล้าใช้ความสามารถของตนเองเต็มที่ เพื่อเกิดความสามัคคี แต่หมายถึงการใช้ความพยายามเต็มที่ในงานในหน้าที่รับผิดชอบของตนเอง และความสำคัญของแต่ละคนต่อผลสำเร็จของทีม

2. การสร้างความสามัคคีจะต้องเป็นแบบสะสมค่อยเป็นค่อยไป โดยไม่ควรฝึกเร่งฝึกหนักในช่วงต้นฤดู การประสบความสำเร็จมีส่วนช่วยในการสร้างความสามัคคี

3. กำหนดบทบาท หน้าที่ของสมาชิกเป็นรายบุคคลและของทีม และการรับรู้ถึงความสำคัญของแต่ละคนต่อการบรรลุเป้าหมายของทีม

4. การสื่อสัมพันธ์ด้วยการใช้คำพูดระหว่างบุคคลต่าง ๆ ในทีม เช่นระหว่างนักกีฬา กับนักกีฬา , นักกีฬา กับ โค้ช , โค้ช กับ โค้ช และโค้ช กับ ผู้บริหาร

5. ส่งเสริมการสร้างเอกลักษณ์ของทีม เช่น การใช้เครื่องแต่งกาย เสื้อผ้า ให้ทุกคนในทีมพึงพอใจจนส่งเสริมให้สมาชิกใช้ความสามารถเต็มที่

6. พยายามให้มีความเสมอภาคในการสนองตอบความต้องการของกลุ่ม และพยายามลดการขัดแย้งบุคคลให้น้อยที่สุดหรือไม่มีเลย หากมีสมาชิกใหม่เข้ามาในทีม ควรมีการผสมผสานระหว่างสมาชิกใหม่และสมาชิกเก่า และกำหนดบทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายของทีม เช่นเดียวกับนักกีฬาคนอื่น ๆ

7. ในภาพรวมควรรวมกลุ่มหมดทั้งทีมมากกว่าที่จะแยกเป็นกลุ่มย่อย ควรจัดกิจกรรมสังคมเพื่อที่จะสร้างความสามัคคีในทีม

8. ความสามัคคีจะไม่มีบทพิสูจน์ว่าจะทำให้การเล่นดีขึ้น แต่จำเป็นต้องมีในกีฬาประเภททีม โดยมุ่งเน้นที่กระบวนการกลุ่ม การสื่อความ การรวมเป็นกลุ่ม บทบาทหน้าที่ ความพึงพอใจและการเล่น เช่น เมื่อมีการร่วมเล่นเป็นทีม ความต้องการความพึงพอใจทางสังคม ความผูกพันกับบุคคลภายนอกทีมจะลดลงสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนเป็นปัจจัยที่สำคัญของความสามัคคีทั้งสิ้น

เช่นเดียวกับ สุพิตร(2548) ได้สรุปในเรื่องการส่งเสริมและการพัฒนาความสามัคคีไว้ว่า โค้ชควรเห็นความสำคัญที่จะสร้างเสริมวิธีการเพื่อพัฒนาความสามัคคีภายในทีมทั้งทางสังคม (social cohesion) และวิธีการเล่น (task cohesion) โดย

1. ให้นักกีฬาแต่ละคนรับผิดชอบหน้าที่ของนักกีฬาอื่น ๆ โดยการผลัดเปลี่ยนให้เล่นตำแหน่งต่าง ๆ ในทีม เพื่อให้เข้าใจถึงความรับผิดชอบของตำแหน่งนั้น ๆ ตำแหน่งของตน เช่น ในการเล่นวอลเลย์บอลอาจจะให้ลองเล่นเป็นตัวเซ็ทซึ่งไม่ใช้ตำแหน่งการเล่นที่แท้จริงของตนเอง ทั้งนี้เพื่อจะได้เข้าใจในการเซ็ทของผู้เล่นในตำแหน่งเซ็ทเพิ่มเติมขึ้น เป็นต้น

2. โค้ชควรทราบเรื่องส่วนตัวของนักกีฬา เพื่อจะได้เข้าใจและเข้าถึงนักกีฬา นักกีฬาจะให้ความร่วมมือและซาบซึ้งเป็นพิเศษ ถ้าโค้ชรู้เรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ส่วนตัวของนักกีฬาบ้าง

3. สร้างความภูมิใจ ทั้งในกลุ่มย่อย และในนามของทีม เพราะความภาคภูมิใจให้ความรู้สึกว่ามีความสำคัญต่อทีม ต่อความสำเร็จของทีม

4. พัฒนาความรู้สึก “เป็นเจ้าของหรือเป็นส่วนหนึ่งของทีม” ของผู้เล่นในทีม ทุกคนควรมีความรู้สึกว่าทีมเป็นของตน ไม่ใช่ของคนหนึ่งคนใด แม้แต่โค้ช เพราะช่วยให้ทุกคนมีส่วนร่วมใช้ความพยายามเต็มที่ เล่นตามความสามารถเพื่อให้ทีมของเขาบรรลุเป้าหมาย

5. ตั้งจุดมุ่งหมายของทีม และสร้างความภาคภูมิใจร่วมกับทีม เมื่อประสบผลสำเร็จ

6. นักกีฬาต้องเรียนรู้ถึงบทบาทหน้าที่ของตนเองว่ามีความสำคัญต่อทีม และมีผลต่อความสำเร็จของทีมทุกคน

7. ให้ยอมรับความเป็นจริงที่ว่า อาจจะต้องมีหรือเกิดความขัดแย้งในทีม หรือระหว่างบุคคลในทีม แต่ต้องไม่มีผลกระทบกระเทือนต่อความสำเร็จหรือทำลายจุดมุ่งหมายของทีม

8. หากความต้องการของกลุ่มผู้เล่นไม่เป็นไปตามเป้าหมายของทีม จะต้องมีกระบวนการในการจัดการแก้ไขลักษณะที่เป็นสาเหตุของความล้มเหลวของความสามัคคี ได้แก่

- เมื่อทีมแพ้บ่อย ๆ
- เมื่อความต้องการของนักกีฬาถูกละเลย
- เมื่อนักกีฬาไม่ได้รับความยุติธรรมในการลงเล่น
- เมื่อโค้ชใช้ความลำเอียงตามความเห็นส่วนตัวจัดการกับนักกีฬา

9. การฝึกซ้อมของทีมควรมีการส่งเสริมเกมส์นำที่จะสร้างการประสานสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในทีม การฝึกซ้อมควรมีทั้งการฝึกทักษะกีฬา และฝึกทักษะสังคมในการที่จะทำให้เกิดความไว้เนื้อเชื่อใจสมาชิกในทีม

10. ให้หาจุดดีของทีมให้ได้ แม้ว่าทีมจะแพ้ก็ตาม ทั้งนี้เพราะผลของการเล่นมีผลต่อความรู้สึกพอใจและความสามัคคีของทีม ดังนั้นโค้ชต้องให้โอกาสในการเสริมสร้างความสามัคคี

จากเนื้อหาต่าง ๆ ดังกล่าว จะเห็นว่าความสามัคคีของนักกีฬาจะเป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการเล่นและการแข่งขัน โดยเฉพาะในกีฬาประเภททีมซึ่งผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวของในวงการกีฬาต้องให้ความสนใจในเรื่องของการสร้างความสามัคคีให้เกิดขึ้นภายในทีม และต้องปลูกฝัง ฝึกฝนจนเกิดความสามัคคีในทีมอย่างถาวร ทั้งนี้เพื่อจะทำให้ทีมไปสู่ความสำเร็จได้ตามเป้าหมาย

5. การสร้างแบบวัดทางจิตวิทยา

สมพร (2544) ได้กล่าวถึง ขั้นตอนในการสร้างแบบวัดทางจิตวิทยาไว้ดังนี้

1. ศึกษาความหมาย และลักษณะของพฤติกรรม จากทฤษฎี และงานวิจัยต่าง ๆ ให้ชัดเจนว่ามีองค์ประกอบด้านใดบ้าง

2. วิเคราะห์ความหมายออกมาเป็นพฤติกรรมที่สามารถวัดได้

3. ศึกษาสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในการสร้างแบบวัดเพื่อให้สอดคล้อง กับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริง

4. ศึกษารูปแบบของแบบวัดที่จะใช้ในการสร้าง เช่น แบบมาตราส่วนประมาณค่า หรือมาตรจัดอันดับ

5. การสร้างข้อคำถาม มีหลักการพื้นฐานอยู่ 16 ประการ ดังต่อไปนี้ (สุชีรา, 2546)

5.1 ข้อคำถาม และคำตอบที่จะให้ผู้ตอบแบบวัด เลือกตอบต้องมีความหมายชัดเจน และมีใจความสั้น ๆ

5.2 ถ้อยคำที่ใช้ในข้อคำถามจะต้องเป็นถ้อยคำที่ไม่กำกวม

5.3 ควรหลีกเลี่ยงการเรียบเรียงประโยคที่ซับซ้อน

5.4 ข้อคำถามบางข้อต้องมีคำอธิบายประกอบ เพื่อให้ผู้ตอบแบบวัดมีแนวทางที่จะพิจารณาตัดสินใจในการเลือกตอบ

5.5 ตัดคำฟุ่มเฟือย หรือไม่จำเป็นทิ้ง

5.6 จะต้องไม่สร้างข้อคำถามที่เป็นการนำให้ผู้ตอบแบบวัดตอบตามแนวความคิดใดความคิดหนึ่ง

5.7 ตัดข้อคำถามที่มีความจำเป็นน้อยออกเสีย

5.8 ข้อคำถามที่กำหนดไว้ให้ผู้ตอบแบบวัดเลือกตอบต้องเป็นที่เข้าใจง่าย

5.9 ใจความของข้อคำถามจะต้องทำให้ผู้ตอบแบบวัดรู้สึกว่าเกี่ยวข้องกับสภาวการณ์หรือข้อเท็จจริงที่จะถาม

5.10 หลีกเลี่ยงการถามความคิดเห็น เว้นแต่ในกรณีที่อยากจะได้แต่เพียงความเห็นโดยเฉพาะ

5.11 หลีกเลี่ยงการสร้างข้อคำถามที่สามารถตอบได้หลาย ๆ แนวทาง

5.12 เลือกข้อคำถามที่จะไม่ทำให้ผู้ตอบแบบวัดเกิดความลำบากใจ หรือรู้สึกอึดอัดใจที่จะตอบ

5.13 หลีกเลี่ยงข้อคำถามที่จะทำให้ผู้ตอบแบบวัดไม่สนใจเป็นอย่างมาก

5.14 ในการตอบแบบวัดพยายามไม่ให้เกิดความลำบากกับผู้ตอบแบบวัด

5.15 ตั้งข้อคำถามที่ไม่ทำให้ผู้ตอบแบบวัดต้องใช้ความคิดมากเกินไปในการตอบแบบวัด

5.16 หลีกเลี่ยงการใช้คำที่เป็นนามธรรม เช่น รวย ฉลาด เป็นต้น

6. พิจารณาแก้ไขภาษาให้ง่ายแก่การเข้าใจของผู้ตอบแบบวัด

7. นำแบบวัดที่สร้างขึ้นไปทดลองใช้ กับกลุ่มตัวอย่างที่ใกล้เคียง กับกลุ่มประชากรที่จะทำการวัด

8. ทำการวิเคราะห์และหาคุณภาพของแบบวัดที่ได้สร้างขึ้นโดย

8.1 หาค่าความแม่นตรง

8.2 หาค่าความเชื่อมั่น

8.3 หาค่าอำนาจจำแนก

9. จัดทำเป็นแบบวัดมาตรฐาน ที่ประกอบด้วยคำชี้แจงของแบบวัด และการแปลความหมายของคะแนนในแบบวัด

ดังนั้นในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยการใช้แบบวัดนั้นขั้นตอนที่มีความสำคัญที่สุด คือ การสร้างแบบวัด ซึ่งในการสร้างแบบวัดเพื่อใช้เป็นเครื่องมือนั้นต้องมีการวางแผนล่วงหน้า และมีความละเอียดรอบคอบ จึงจะทำให้ได้ข้อมูลที่มีความน่าเชื่อถือสูง และจะช่วยเพิ่มจำนวนการตอบแบบวัดที่สมบูรณ์ของผู้ตอบแบบวัดได้อีกทางหนึ่งด้วย

6. การหาคุณภาพของเครื่องมือ

การหาคุณภาพของเครื่องมือนั้นเป็นขั้นตอนสำคัญ ที่ต้องทำภายหลังการสร้างเครื่องมือ เพื่อเป็นการตรวจสอบว่าเครื่องมือที่สร้างขึ้นนั้นมีคุณภาพอยู่ระดับใด ซึ่ง พิชิต (2547) ได้กล่าวถึงรายละเอียดของการหาคุณภาพของเครื่องมือ ดังนี้

1. ความแม่นตรง (validity) หมายถึง ความสามารถของเครื่องมือในการวัดสิ่งที่ต้องการจะวัดได้ หรือวัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย คะแนนที่ได้จากเครื่องมือที่มีความเที่ยงตรงสูง สามารถบอกสภาพที่แท้จริงได้ถูกต้อง แม่นยำ ซึ่งความเที่ยงตรงของเครื่องมือสามารถจำแนกได้ดังนี้

1.1 ความแม่นตรงเชิงเนื้อหา (content validity) หมายถึง ความสอดคล้องของเนื้อหาสาระในเครื่องมือ กับเนื้อหาและพฤติกรรมที่ต้องการวัด หรือเป็นคุณสมบัติของเครื่องมือที่สามารถวัดได้ตรง และครอบคลุมเนื้อหาสาระที่ต้องการจะวัดมากน้อยเพียงใด การหาความแม่นตรงเชิงเนื้อหา (content validity) ทำได้โดยให้ผู้เชี่ยวชาญในเรื่องที่ต้องการวัดเป็นผู้พิจารณาเครื่องมือ ซึ่งผู้เชี่ยวชาญจะพิจารณานิยามของตัวแปร ขอบเขต และองค์ประกอบของเนื้อหาที่จะวัด การหาความแม่นตรงเชิงเนื้อหา (content validity) โดยให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบในลักษณะนี้เรียกว่า การหาดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถาม กับจุดประสงค์ (index of item-objective congruence : IOC)

1.2 ความแม่นตรงเชิงเกณฑ์สัมพันธ์ (criterion-related validity) หมายถึง ความ สามารถของเครื่องมือที่วัดได้สอดคล้องกับเกณฑ์ภายนอก การวิเคราะห์ความแม่นตรง เชิงเกณฑ์สัมพันธ์ทำได้โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างผลการวัดจากเครื่องมือที่สร้างขึ้นกับเกณฑ์ที่กำหนด ความแม่นตรงเชิงเกณฑ์สัมพันธ์ แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1.2.1 ความแม่นตรงตามสภาพ (concurrent validity) หมายถึง เป็นคุณสมบัติของเครื่องมือที่วัดได้ตรงกับสภาพที่เป็นจริงที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน

1.2.2 ความแม่นตรงเชิงพยากรณ์ (predictive validity) หมายถึง คุณสมบัติของเครื่องมือที่สามารถวัดได้ตรงกับสภาพที่เป็นจริงที่เกิดขึ้นในอนาคต

1.3 ความแม่นตรงเชิงโครงสร้าง (construct validity) หมายถึง ความสามารถของเครื่องมือที่สามารถวัดพฤติกรรม หรือคุณลักษณะ (trait) ได้ตรงตามทฤษฎี ความแม่นตรงเชิงโครงสร้าง จะใช้การพิจารณาเครื่องมือที่ใช้วัดในสิ่งที่เป็นนามธรรม เช่น สติปัญญา บุคลิกภาพ เป็นต้น ดังนั้นจึงได้มีการกำหนดวิธีการตรวจสอบความแม่นตรงเชิงโครงสร้าง ไว้ดังนี้

1.3.1 การวิเคราะห์องค์ประกอบ (factor analysis) เป็นการวิเคราะห์ข้อคำถามแต่ละข้อ เพื่อจัดกลุ่มลักษณะร่วมของข้อคำถามว่าวัดองค์ประกอบใดบ้าง ลักษณะที่วัดตรงตามทฤษฎีหรือไม่ โดยการหาค่าสหสัมพันธ์ภายใน (intercorrelation) ของข้อคำถาม

1.3.2 การเปรียบเทียบกับกลุ่มที่รู้ชัดอยู่แล้ว (known group) เป็นการนำเครื่องมือที่สร้างขึ้นไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม คือ กลุ่มหนึ่งรู้ว่ามีคุณสมบัติที่ต้องการจะวัด ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งรู้ว่าไม่มีคุณสมบัติที่ต้องการจะวัดแล้วนำคะแนน 2 กลุ่มมาเปรียบเทียบกัน

1.3.3 การหาความสัมพันธ์กับเครื่องมือที่มีโครงสร้างเหมือนกัน เป็นการนำเอาเครื่องมือที่สร้างขึ้นไปหาความสัมพันธ์ กับเครื่องมือที่ทราบว่ามีความแม่นตรงเชิงโครงสร้างที่วัดคุณลักษณะเดียวกันซึ่งหาคุณภาพไว้แล้ว โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (correlation coefficient) ระหว่างคะแนน 2 ชุด

1.3.4 การตรวจสอบในเชิงเหตุผล เป็นการนำเอาเครื่องมือที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบข้อคำถามว่าสามารถวัดได้ตรงหรือสอดคล้องกับแนวความคิด หรือทฤษฎีที่อ้างถึงหรือไม่ วิธีการตรวจสอบจะใช้วิธีคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง (index of item-objective congruence : IOC)

2. ความเชื่อมั่น (reliability) หมายถึง คุณสมบัติของเครื่องมือที่แสดงความคงที่ของผลในการวัดไม่ว่าจะวัดกี่ครั้งกับกลุ่มเดิม การหาคุณภาพด้านความเชื่อมั่น มีวิธีการดังนี้ คือ

2.1 การวัดความคงที่ (measure of stability) วิธีนี้ทำได้โดยใช้เครื่องมือชุดเดิมทดสอบซ้ำกับกลุ่มตัวอย่างเดิม 2 ครั้ง โดยเว้นระยะให้ห่างกันไม่น้อยกว่า 1 สัปดาห์ แล้วนำคะแนนของการทดสอบทั้ง 2 ครั้ง มาหาค่าสัมประสิทธิ์ความคงที่ (coefficient of stability) ระหว่างคะแนน 2 ชุด เรียกวิธีการนี้ว่า วิธีการทดสอบซ้ำ (test-retest method)

2.2 การวัดความเท่ากัน (measure of equivalence) วิธีนี้ใช้เครื่องมือหรือแบบวัด 2 ฉบับที่คล้าย หรือคู่ขนานกัน (parallel form) โดยที่เครื่องมือจะต้องวัดในเรื่องเดียวกัน จำนวนข้อเท่ากัน ระดับความยากง่ายเท่า ๆ กัน คะแนนเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากัน โดยนำคะแนนทั้งของเครื่องมือทั้ง 2 ฉบับ มาหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเครื่องมือที่สร้างขึ้น

2.3 การวัดความคงที่ภายใน (measure of internal consistency) เป็นการหาค่าความเชื่อมั่นที่ใช้แบบวัดฉบับเดียว และใช้การทดสอบเพียงครั้งเดียว โดยพิจารณาจากความสอดคล้องของข้อคำถามภายในแบบวัดว่าวัดในเรื่องเดียวกันหรือไม่ เนื่องจากการหาค่าความเชื่อมั่นด้วยวิธีการที่ 1 และวิธีที่ 2 ที่กล่าวมาแล้ว ต้องอาศัยการทดสอบสองครั้ง ซึ่งอาจจะเกิดความไม่สะดวก ดังนั้น การวัดความคงที่ภายในจะเป็นการหาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัด โดยใช้การทดสอบเพียงครั้งเดียว ซึ่งสามารถคำนวณหาค่าความเชื่อมั่นได้ดังนี้

2.3.1 วิธีแบ่งครึ่ง (split-half method) วิธีนี้ยึดหลักการเดียวกับการใช้แบบทดสอบคู่ขนานแต่ที่จัดว่าเป็นการวัดความคงที่ภายใน เพราะทำการทดสอบครั้งเดียว แล้วแบ่งคะแนนรวมของแบบวัดออกเป็น 2 ส่วนโดยแบ่งเป็นข้อคู่กับข้อคี่ หรือแบ่งเป็นครึ่งชุดแรกกับครึ่งชุดหลัง จากนั้นนำคะแนน 2 ส่วน ไปหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ แต่ค่าที่ได้นั้นเป็น ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดเพียงครึ่งฉบับเท่านั้น ต้องปรับให้เป็นค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ โดยใช้สูตรของสเปียร์แมน-บราวน์ (Spearman-Brown)

2.3.2 วิธีการของคูเดอร์-ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson) ในปี 1937 คูเดอร์-ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson) ได้เสนอสูตรการหาความเชื่อมั่นของแบบวัดที่ใช้วัดกลุ่มตัวอย่างเพียงครั้งเดียว โดยมีข้อตกลงว่าแบบวัดนั้นต้อง มีความเป็นเอกพันธ์ หรือวัดลักษณะเดียวร่วมกัน มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อเท่ากัน และมีระบบการให้คะแนนเป็น dichotomous คือ ตอบถูกให้ 1 คะแนน ตอบผิดให้ 0 คะแนน ซึ่งวิธีการของ Kuder-Richardson มีสูตรที่ใช้ในการคำนวณอยู่ 2 สูตร คือ KR-20 และ KR-21

2.3.3 วิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (alpha-coefficient) วิธีการนี้ครอนบาค (Cronbach) ได้พัฒนามาจากสูตร KR-20 มาเป็นวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (alpha-coefficient) ซึ่งใช้กับเครื่องมือที่มีการให้คะแนนไม่ใช่ระบบ 0-1 เช่น แบบทดสอบอัตนัย แบบสอบถาม

ความคิดเห็น หรือแบบวัดเจตคติ ที่มีการให้คะแนนแบบเรียงอันดับ หรือเป็นมาตราส่วนประมาณค่า วิธีนี้เรียกว่า การค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา

3. ความเป็นปรนัย (objectivity) หมายถึง ความชัดเจนของเครื่องมือที่สร้างขึ้นการวิเคราะห์ความเป็นปรนัย จะพิจารณาความชัดเจนของข้อคำถาม คำตอบ และ การตรวจให้คะแนน ซึ่งความเป็นปรนัยของเครื่องมือมีลักษณะ 3 ประการ คือ

3.1 ความชัดเจนของข้อคำถาม คือ การวิเคราะห์ว่าข้อคำถามนั้นใช้ถ้อยคำที่สามารถสื่อความหมายเข้าใจตรงกันหรือไม่ การใช้ภาษารัดกุม ชัดเจน ไม่วกวน ไม่กำกวม ใช้ภาษาได้เหมาะสมกับระดับผู้ตอบหรือไม่

3.2 ความชัดเจนของคำตอบ คือ การวิเคราะห์ว่าข้อคำถามนั้นมีคำตอบชัดเจนหรือไม่ คำตอบที่ให้ครอบคลุมคำตอบที่เป็นไปได้หรือไม่

3.3 ความชัดเจนในการตรวจให้คะแนน คือ การวิเคราะห์ว่าการให้คะแนนมีความชัดเจนเข้าใจตรงกันหรือไม่ วิธีการให้คะแนนระบุไว้ชัดเจนหรือไม่ ถ้าให้บุคคลอื่นมาตรวจให้คะแนนตามคู่มือของเครื่องมือที่สร้างขึ้นจะให้คะแนนได้ตรงกันหรือไม่

4. เกณฑ์ปกติ (norm) หมายถึง มาตรฐานของคะแนนที่กำหนดขึ้นจากประชากรกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง กับประชากรในลักษณะเดียวกัน เพื่อใช้เป็นเกณฑ์เปรียบเทียบกับประชากรในลักษณะเดียวกัน การสร้างเกณฑ์มีหลักการพื้นฐาน ดังนี้คือ

4.1 ประชากรที่ใช้จะต้องมีจำนวนมาก

4.2 ข้อมูลต้องได้จากการสุ่มตัวอย่างจากประชากร

4.3 เกณฑ์ปกติที่ได้ควรใช้เฉพาะกลุ่มเท่านั้น

4.4 เกณฑ์ปกติต้องมีการปรับปรุงในช่วงเวลาที่เหมาะสม

5. อำนาจจำแนก (Discrimination Index) หมายถึง คุณสมบัติของเครื่องมือที่สามารถจำแนก บุคคลออกเป็น 2 กลุ่มที่มีคุณลักษณะแตกต่างกันในเรื่องที่ศึกษา เช่น เครื่องมือที่สร้างขึ้นสามารถจำแนกเจตคติทางบวกกับเจตคติทางลบได้ ดังนั้นการหาค่าอำนาจจำแนกสามารถทำได้ดังนี้ คือ

5.1 ในกรณีที่เครื่องมือเป็นแบบทดสอบ การหาค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบสามารถทำได้โดยหาค่าความแตกต่างระหว่างสัดส่วนของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ ด้วยวิธีการหาค่า B-Index หรือ Point biserial correlation

5.2 ในกรณีที่เครื่องมือเป็นแบบวัดถามความคิดเห็นหรือเป็นมาตราส่วนประมาณค่า การหาค่าอำนาจจำแนกโดยใช้เทคนิค 25% คือ กลุ่มสูง 25% และกลุ่มต่ำ 25% แล้วนำคะแนนของแต่ละกลุ่มมาเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายข้อ ด้วยการทดสอบค่าที (t-test) ถ้าค่า t ข้อใดมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าข้อคำถามนั้นมีอำนาจจำแนก และสามารถนำข้อคำถามนั้นไปให้ผู้ตอบแบบวัดตอบได้

ดังนั้นการหาคุณภาพของเครื่องมือที่สร้างขึ้นนั้นเป็นกระบวนการที่มีความสำคัญ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับว่าเครื่องมือที่สร้างขึ้นมีลักษณะอย่างไร เช่น แบบทดสอบ แบบวัดทางจิตวิทยา เป็นต้น เพื่อจะเป็นแนวทางในการพิจารณาเลือกชนิดของการหาคุณภาพของเครื่องมือที่ต้องการตรวจสอบได้อย่างเหมาะสม เพื่อให้การวัดมีความถูกต้อง แม่นยำ และเชื่อถือได้

7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบวัดทางจิตวิทยาการกีฬา

งานวิจัยภายในประเทศ

อัญชนา (2536) ได้ทำการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบมโนทัศน์ทางจริยธรรมเกี่ยวกับความสามัคคีของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างการสอนโดยการใช้การละเล่นพื้นบ้านอีสานกับการใช้นิทานพื้นบ้านอีสาน กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2535 โรงเรียนชุมพลบุรี อำเภอชุมพลบุรี จังหวัดสุรินทร์ จำนวน 56 คน เลือกโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย แบ่งเป็นกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 กลุ่มที่ 1 ได้รับการสอนโดยใช้การละเล่นพื้นบ้านอีสานและกลุ่มที่ 2 ได้รับการสอนโดยการใช้นิทานพื้นบ้านอีสาน ใช้แบบแผนการวิจัยแบบRandomized Protest-Posttest Control Group Design เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ แผนการสอนจริยธรรมเกี่ยวกับความสามัคคีโดยการใช้การละเล่นพื้นบ้านอีสานกับนิทานพื้นบ้านอีสาน และแบบวัดมโนทัศน์ทางจริยธรรมเกี่ยวกับความสามัคคี ซึ่งมีความเชื่อมั่นทั้งฉบับ 0.99 การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติ t-test

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยการใช้การละเล่นพื้นบ้านอีสานและการใช้นิทานพื้นบ้านอีสานมีมโนทัศน์ทางจริยธรรมเกี่ยวกับความสามัคคีสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่มโนทัศน์ทางจริยธรรมเกี่ยวกับความสามัคคี ซึ่งมีความเชื่อมั่นทั้งฉบับ 0.99 การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติ t-test ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยการใช้การละเล่นพื้นบ้านอีสานและการใช้นิทานพื้นบ้านอีสานมีมโนทัศน์ทางจริยธรรมเกี่ยวกับความสามัคคีสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่มโนทัศน์ทางจริยธรรมเกี่ยวกับความสามัคคี ซึ่งมีความเชื่อมั่นทั้งฉบับ 0.99 การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติ t-testผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยการใช้การละเล่นพื้นบ้านอีสาน และการใช้นิทานพื้นบ้านอีสานมีมโนทัศน์ทางจริยธรรมเกี่ยวกับความสามัคคีสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่มโนทัศน์ทางจริยธรรมเกี่ยวกับความสามัคคีของนักเรียนระหว่างการสอน โดยการใช้การละเล่นพื้นบ้านอีสานกับนิทานพื้นบ้านอีสานไม่แตกต่างกัน

ถนอมวงศ์ (2541) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการสร้างแบบวัดเหตุผลเชิงจริยธรรม ด้านความมีน้ำใจนักกีฬา สำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษาชั้นปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร วัตถุประสงค์เพื่อสร้างแบบทดสอบวัดเหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความมีน้ำใจนักกีฬา สำหรับ

นักเรียนระดับประถมศึกษาชั้นปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร แบบทดสอบประกอบด้วย 7 คุณลักษณะ คือความขยันหมั่นเพียร ความมีระเบียบวินัย ความกล้าหาร การรู้แพ้รู้ชนะรู้อภัย ความอดทน ความสามัคคี และความรับผิดชอบ รวมทั้งหมด 40 ข้อ มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยผ่านการตรวจสอบโดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 12 ท่าน หาค่าความเชื่อถือได้ โดยวิธีสัมประสิทธ์แอลฟาของครอนบาค หาค่าอำนาจจำแนกโดยเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มนักเรียนที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง และกลุ่มนักเรียนที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมต่ำ โดยใช้ t-test วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเพื่อเปรียบเทียบการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง และสร้างเกณฑ์ปกติการใช้ เหตุผลเชิงจริยธรรม โดยใช้ เปอร์เซ็นต์ไทล์

ผลการวิจัยพบว่า (1) ค่าความเชื่อถือได้ของแบบทดสอบวัดเหตุผลเชิงจริยธรรมด้ามความมีน้ำใจนักกีฬาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อถือได้เท่ากับ 0.92 (2) การใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมระหว่างนักเรียนชาย และนักเรียนหญิงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ใน 3 คุณลักษณะ คือ ความอดทน ความสามัคคี และความรับผิดชอบ

สมบัติ (2549) ได้ทำการศึกษา การสร้างแบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองในการออกกำลังกาย และหาค่าความแตกต่างของความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองในการออกกำลังกายระหว่างนิสิตชายและนิสิตหญิงมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นนิสิตชายและนิสิตหญิงระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ประจำปีการศึกษา 2548 จำนวน 560 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองในการออกกำลังกายที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ผลการวิจัย พบว่าแบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองในการออกกำลังกาย มีความแม่นตรงเชิงโครงสร้าง (construct validity) ของข้อคำถามจำนวน 33 ข้อ และมีค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองในการออกกำลังกายทั้งฉบับเท่ากับ 0.92 ซึ่งอยู่ในระดับสูงตามเกณฑ์ของ Fisher and Corcoran และความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองในการออกกำลังกายระหว่างนิสิตชายและนิสิตหญิงมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองในการออกกำลังกายของนิสิตชายสูงกว่านิสิตหญิง

อธินันท์ (2551) ได้ศึกษาการสร้างแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ และหาค่าความแตกต่างของพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาระหว่างนักกีฬาชายและนักกีฬาหญิงที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ และกีฬาแห่งชาติ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นนักกีฬาชาย และนักกีฬาหญิงชนิดกีฬาปะทะที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 23 และกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 36 จำนวน 588 คน กลุ่มตัวอย่างได้มาโดยการ สุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ (stratified random sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นซึ่งได้ผ่านการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือด้วยการหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) และความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (construct validity) ด้วยการคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (index of item – objective congruence) จากความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยาการกีฬาตามวิธีการของโรแวนลีและแฮมเบลตัน (Rowinelli and Hambleton อ้างใน พิชิต,2547) และหาค่าความเชื่อมั่น (reliability) ด้วยวิธีของครอนบาช แอลฟา (Cronbach’ s Alpha Reliability) และหาค่าความแตกต่างของพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ ระหว่างนักกีฬาชาย และนักกีฬาหญิงโดยการทดสอบค่า (t-test) ที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .05

ผลการวิจัยพบว่าแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ มีความตรงเชิงโครงสร้างของข้อคำถามจำนวน 33 ข้อ และมีค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะทั้งฉบับ 0.83 ซึ่งอยู่ในระดับสูง Fisher and Corcoran และพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ ระหว่างนักกีฬา และนักกีฬาหญิงที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติครั้งที่ 23 และกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 36 มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะของนักกีฬาชายสูงกว่านักกีฬาหญิง

งานวิจัยต่างประเทศ

James (2002) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามัคคีในทีม อารมณ์ และความสามารถ ก่อนการแข่งขัน ในช่วงฤดูการแข่งขันของทีมฟุตบอล กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาฟุตบอลในประเทศอังกฤษ ที่ลงแข่งขัน 8 นัด และนำข้อมูลในแต่ละเกมมาวิเคราะห์ เครื่องมือที่ใช้ Group Environment Questionnaire (GEQ) และ Brunel Mood Scale (BMS)ในการประเมินความรู้สึกโกรธ ความรู้สึกสันสน ความรู้สึกตกต่ำ ความรู้สึกเหนื่อยล้า ความเครียด ความรุนแรง ผู้ทดสอบต้องทำแบบทดสอบทั้งสองรูปแบบ

ผลการวิจัย พบว่าจาการทดสอบทั้งสองรูปแบบชี้ให้เห็นว่าความสามัคคี เป็นความรู้สึกที่เป็นทางบวก ความสามัคคีส่งผลทำให้ นักกีฬามีความรุนแรงของอารมณ์ลดลงและความสามัคคีมีความเกี่ยงข้องกับความสามารถของนักกีฬา ซึ่งควรมีการศึกษาต่อไปถึงประสิทธิภาพของความสามัคคีในทีม และอารมณ์

Albert (2002) วัตถุประสงค์ที่หนึ่ง เพื่อดูความสัมพันธ์ระหว่างความสามัคคีที่เกิดจากการทำงานร่วมกันกับความสำเร็จของทีม วัตถุประสงค์ที่สอง การใช้สถิติมาวิเคราะห์ระดับความสามัคคีในทีม กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาบาสเกตบอลในทีมของมหาวิทยาลัย จำนวน 18 ทีม และนักฟุตบอลของทีมมหาวิทยาลัย จำนวน 9 ทีม วิธีการทดสอบจะใช้ Group Environment Questionnaire (GEQ) และบันทึกชัยชนะของทีมโดยใช้อัตราร้อยละเป็นเครื่องมือวัดและบันทึกผลไปจนจบฤดูการแข่งขัน

ผลการวิจัย บ่งชี้ว่าการวิเคราะห์ระดับความสามัคคีทางสถิติเป็นการสนับสนุนในเรื่องความสามัคคีของบุคคลในทีม ที่อยู่ในระดับดีจะส่งผลให้ผลการแข่งขันเป็นไปตามเป้าหมาย เมื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความสามัคคี กับความสำเร็จของทีม มีความสัมพันธ์กันอย่างมาก

Michelle M. Patterson (2003) ได้ศึกษาอิทธิพลของความสามัคคีที่มีความสัมพันธ์กับความความสามารถของตนเอง รูปแบบที่ใช้ในการวิจัย Hierarchical linear modeling วัตถุประสงค์ (1) เพื่อประเมินระดับความแม่นตรง ในบุคคลและกลุ่มในการปฏิบัติความสามารถของตนเอง และ (2) ทำนายความแม่นตรงในการรายงานความสามารถของตนเอง และทำนาย ความแม่นตรง ความสามัคคี มาตรฐานและปฏิกิริยาระหว่างความสามัคคีและมาตรฐาน วิธีการ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬา

ทั้งหมด 298 คน เป็นนักกีฬาชาย 112 คน เป็นนักกีฬาหญิง 186 คน จาก 24 มหาวิทยาลัย เครื่องมือที่ใช้คือ Group Environment Questionnaire (GEQ) โดยแบ่งระดับตามความสัมพันธ์ในการแข่งขันในช่วงหมดฤดูการฝึก

ผลการศึกษานักกีฬาในทีมมีปฏิกิริยาทางสังคมที่แข็งแรง และมีระดับความสามัคคีที่สูง (การร่วมกลุ่มทางสังคม) รายงานการแสดงความสามารถที่ดี ซึ่งตรงข้ามกับ hypothesis ที่ว่าระดับความสามารถของตนเองที่ รายงานโดยนักกีฬาในทีมจะมีระดับความสามัคคีทางสังคมต่ำและความเข้มแข็งต่อปฏิกิริยาทางสังคม มาตรฐานของงานที่ผ่านมาและความสามัคคีในการทำงานไม่สัมพันธ์กับการรายงานความสามารถของตนเอง

Rebecca (2007) ได้สำรวจความเข้าใจของโค้ช และนักกีฬาโดยใช้ coaching staff cohesion (CSC) และความสัมพันธ์ระหว่างความสามัคคีในทีมกับความสามารถของทีม กลุ่มตัวอย่างเป็นทีมกีฬาทั้งหมด 18 ทีม โดยแบ่งเป็นโค้ช 52 คน นักกีฬา 355 คน เครื่องมือในการวัด คือ coaching staff cohesion (CSC) และGroup Environment Questionnaire (GEQ)

ผลการวิจัยพบว่าผลจาก coaching staff cohesion (CSC) ของโค้ชและนักกีฬามีความสัมพันธ์กัน และจากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างความสามัคคีกับความสามารถของทีม พบว่ามีความสัมพันธ์สูง ซึ่งชี้ให้เห็นว่าความสามัคคีในทีมส่งผลถึงความสามารถของทีมในทางบวก ความสามัคคีเป็นปัจจัยที่สำคัญต่อการรวมทีม และโค้ชก็เป็นบุคคลที่มีความสำคัญในการพัฒนาความสามารถในด้านต่าง ๆ ของนักกีฬา และการสังเกตพฤติกรรมของนักกีฬาเป็นสิ่งที่สำคัญต่อการพัฒนานักกีฬา เพื่อปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องของนักกีฬา

อุปกรณ์และวิธีการ

อุปกรณ์

1. แบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม
2. โปรแกรมวิเคราะห์สถิติด้วยคอมพิวเตอร์

วิธีการ

ประชากร

ประชากร ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักกีฬาประเภททีมที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ณ จังหวัดพิษณุโลก ซึ่งกำหนดจัดขึ้นระหว่างวันที่ 14 – 24 ธันวาคม พ.ศ. 2551 จำนวน 3,068 คน จาก 10 ชนิดกีฬา คือ ฟุตบอล บาสเกตบอล วอลเลย์บอล เซปักตะกร้อ รักบี้ แฮนด์บอล ฟุตซอล ตะกร้อลอดห่วง ซอฟท์บอล และกาบัดดี้

กลุ่มตัวอย่าง

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในขั้นตอนของการทดลองใช้ (try out) แบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม เป็นนักกีฬาประเภททีมที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 รอบคัดเลือกระดับภาค 2 ณ จังหวัดอ่างทอง จำนวน 100 คน โดยประกอบด้วยนักกีฬาจาก 10 ชนิดกีฬา คือ ฟุตบอล บาสเกตบอล วอลเลย์บอล เซปักตะกร้อ รักบี้ แฮนด์บอล ฟุตซอล ตะกร้อลอดห่วง ซอฟท์บอล และกาบัดดี้

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในขั้นตอนของการหาคุณภาพของแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีมเป็นนักกีฬาประเภททีมจากประชากร ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ณ จังหวัดพิษณุโลก จำนวน 460 คน โดยประกอบด้วยนักกีฬาจาก 10 ชนิดกีฬา คือ ฟุตบอล บาสเกตบอล วอลเลย์บอล เซปักตะกร้อ รักบี้ แฮนด์บอล ฟุตซอล ตะกร้อลอดห่วง ซอฟท์บอล

และกาบัดดี้ ซึ่งเป็นขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นไปตามทฤษฎีของKelinger,Fred N.(อ้างใน พิชิต, 2547) กลุ่มตัวอย่างได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ (stratified random sampling)

ขั้นตอนการสร้างแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม

1. ศึกษา วิเคราะห์ความหมายและองค์ประกอบของความสามัคคี ออกมาเป็นพฤติกรรมที่สามารถวัดได้ตามที่ Carron (อ้างใน Robert, 2007) ได้เสนอมิติของการรวมกลุ่มหรือลักษณะการรวมกลุ่ม ออกเป็น 2 มิติ คือ

1.1 การรวมกลุ่มทางสังคม (social cohesion)

1.2 การรวมกลุ่มด้วยงาน (task cohesion)

2. แยกองค์ประกอบซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดความสามัคคีในทีมตามแนวคิดของ Cartwright (อ้างใน สืบสาย, 2541) ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้ คือ

2.1 ลักษณะกีฬาที่ต้องการประสานงานกันระหว่างผู้เล่นและลักษณะงานที่ต้องร่วมมือกัน

2.2 ความมั่นคงของทีม ขนาดและความเหมือนกันระหว่างสมาชิกกลุ่ม ระยะเวลาของความเป็นสมาชิกของทีม ประวัติ ความเป็นมาของทีม ทั้งประวัติการแข่งขัน สถิติการแพ้ – ชนะ และลักษณะความสัมพันธ์ของสมาชิกกลุ่ม

2.3 ลักษณะความคล้ายคลึงกันระหว่างสมาชิก เช่น เชื้อชาติ ศาสนา ลักษณะที่พักทางภูมิศาสตร์ ระดับฐานะทางเศรษฐกิจ

2.4 ขนาดของทีม หากทีมมีขนาดใหญ่ขึ้น ความสามัคคีจะลดลงอย่างเป็นสัดส่วน

2.5 การประสบผลความสำเร็จ และความสามัคคีทั้งระดับความสามารถที่ใกล้เคียงกันและประวัติความสำเร็จซึ่งจะเป็นปัจจัยหนุนให้เกิดความสามัคคีในทีม

3. สร้างข้อคำถามให้ครอบคลุมมิติของการรวมกลุ่มหรือลักษณะการรวมกลุ่ม ตามที่ Carron (1982) และองค์ประกอบและปัจจัยที่มีผลต่อความสามัคคี ความสัมพันธ์ระหว่างความสามัคคีและความสามารถในการเล่นกีฬา (Cartwright ,1968) จำนวน 20 ข้อ (ภาคผนวก ค) ซึ่งได้แบ่งตามองค์ประกอบดังนี้คือ

3.1 การรวมกลุ่มทางสังคม (social cohesion) จำนวน 9 ข้อ

3.2 การรวมกลุ่มด้วยงาน (task cohesion) จำนวน 11 ข้อ

4. ให้คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความถูกต้องของข้อคำถาม

5. นำข้อคำถามไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยาการกีฬา จำนวน 5 ท่าน (ภาคผนวก ก) ตรวจสอบความครอบคลุมขององค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับความสามัคคีของนักกีฬา

6. ปรับปรุงแก้ไขแบบวัดตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ และคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (index of item-objective congruence) ตามวิธีการของ Rowinelli and Hambleton (อ้างใน พิชิต , 2547) เพื่อตรวจสอบความแม่นตรงเชิงโครงสร้าง (construct validity) ของแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม

7. จัดลำดับของแบบวัด โดยการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (simple random sampling) (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ, 2543) จัดแบบวัดความความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม โดยจะเป็นลักษณะของแบบประมาณค่า (rating scale) 5 ระดับ ของ ไลเคิร์ท (Likert) โดยผู้ตอบแบบวัดจะได้รับการประเมินความรู้สึกที่มีต่อความสามัคคีในทีม แต่ละข้อตามระดับการประเมิน ซึ่งแต่ละระดับจะมีความหมาย ดังนี้ คือ

มากที่สุด	หมายถึง ข้อคำถามนั้นตรงกับความรู้สึกของผู้ตอบในระดับมากที่สุด
มาก	หมายถึง ข้อคำถามนั้นตรงกับความรู้สึกของผู้ตอบในระดับมาก
ปานกลาง	หมายถึง ข้อคำถามนั้นตรงกับความรู้สึกของผู้ตอบในระดับปานกลาง
น้อย	หมายถึง ข้อคำถามนั้นตรงกับความรู้สึกของผู้ตอบในระดับน้อย
น้อยที่สุด	หมายถึง ข้อคำถามนั้นตรงกับความรู้สึกของผู้ตอบในระดับน้อยที่สุด

8. นำแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีมไปทดลองใช้ (try out) กับนักกีฬาประเภททีมที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 รอบคัดเลือกนักกีฬาระดับภาค 2 จังหวัดอ่างทอง จำนวน 100 คน เป็นนักกีฬาชาย 55 คน และนักกีฬาหญิง 45 คน ประกอบด้วย นักกีฬาฟุตบอล นักกีฬาบาสเกตบอล นักกีฬาวอลเลย์บอล นักกีฬาเซปักตะกร้อ นักกีฬารักบี้ นักกีฬาแฮนด์บอล นักกีฬาฟุตซอล นักกีฬาตะกร้อลอดห่วง นักกีฬาซอฟท์บอล และนักกีฬากาบัดดี้ เพื่อตรวจสอบความเข้าใจ ความเหมาะสมในการใช้ภาษา เนื้อหา และหาค่าอำนาจจำแนกของข้อคำถาม ตามวิธีการของ Edwards (อ้างใน ล้วน สายยศ และ อังคณา , 2543)

9. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม โดยวิธีการของครอนบาช แอลฟา (Cronbach' s Alpha Reliability) ในระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

วิธีตอบแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม

ให้ผู้ตอบอ่านข้อคำถามแล้วพิจารณาแต่ละข้อ ก่อนทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ตรงกับความรู้สึกของผู้ตอบมากที่สุด

การตรวจให้คะแนนและการคิดคะแนนรวมของแบบวัด

แบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม หลังจากที่ผ่านการคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญแล้วจะประกอบด้วยข้อคำถามทั้งหมด 19 ข้อ ซึ่งได้แบ่งตามองค์ประกอบดังนี้คือ

1. การรวมกลุ่มทางสังคม (social cohesion) จำนวน 8 ข้อ ได้แก่ ข้อคำถามที่ 2,4,7, 8,9, 14,17 และ 19

2. การรวมกลุ่มด้วยงาน (task cohesion) จำนวน 11 ข้อ ได้แก่ ข้อคำถามที่ 1,3,5,6,10,11, 12,13,15,16 และ 18

แบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีมประกอบด้วยข้อคำถามเชิงบวกและข้อคำถามเชิงลบ ดังนี้

ข้อคำถามเชิงบวก จำนวน 11 ข้อ ได้แก่

การรวมกลุ่มทางสังคม (social cohesion) จำนวน 2 ข้อ ได้แก่ ข้อคำถามที่ 9 และ 17

การรวมกลุ่มด้วยงาน (task cohesion) จำนวน 9 ข้อ ได้แก่ ข้อคำถามที่ 1,3,5,6,10,11,13,16 และ 18

ข้อคำถามเชิงลบ จำนวน 8 ข้อ ได้แก่

การรวมกลุ่มทางสังคม (social cohesion) จำนวน 6 ข้อ ได้แก่ ข้อคำถามที่ 2,4,7, 8,14 และ 19

การรวมกลุ่มด้วยงาน (task cohesion) จำนวน 2 ข้อ ได้แก่ ข้อคำถามที่ 12 และ15

โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนของข้อคำถามในแต่ละข้อของแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม ดังนี้

ระดับการประเมิน	ข้อความทางบวก	ข้อความทางลบ
ตรงกับความรู้สึกมากที่สุด	5	1
ตรงกับความรู้สึกมาก	4	2
ตรงกับความรู้สึกปานกลาง	3	3
ตรงกับความรู้สึกน้อย	2	4
ตรงกับความรู้สึกน้อยที่สุด	1	5

การคิดคะแนนรวม คือ ให้รวมคะแนนของแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม ที่ได้จากการประเมินโดยการแปลความหมายจากระดับการประเมิน ทั้งข้อคำถามเชิงบวก และข้อคำถามเชิงลบ ทุกข้อ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยนำแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีมที่สร้างขึ้น และได้ผ่านการทดลองใช้ (try out) ไปให้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเป็นนักกีฬาประเภททีมที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ณ จังหวัดพิษณุโลก จำนวน 460 คน เพื่อหาคุณภาพของแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม ในด้านของความเชื่อมั่น (reliability) ของแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม โดยวิธีการของครอนบาช แอลฟา (Cronbach' s Alpha Reliability)

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

1. ค่าความแม่นตรงเชิงโครงสร้าง (construct validity) โดยใช้วิธีการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (index of item-objective congruence) เพื่อตรวจสอบความแม่นตรงเชิงโครงสร้างของข้อคำถามในแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม ตามวิธีการของ Rowinelli and Hambleton (อ้างใน พิชิต , 2547)

2. ค่าอำนาจจำแนก (discrimination index) เพื่อตรวจสอบประสิทธิภาพของข้อคำถามในแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม ว่าสามารถจำแนกบุคคลในกลุ่มที่มีความสามัคคีในทีมต่ำ กับบุคคลในกลุ่มที่มีความสามัคคีในทีมสูงได้หรือไม่ เป็นรายข้อ ตามวิธีการของ Edwards (อ้างใน ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ, 2543)

3. ค่าความเชื่อมั่น (reliability) โดยใช้วิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของครอนบาช (Cronbach' s Alpha Reliability) ของแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีมทั้งฉบับในระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

การวิเคราะห์และแปลความหมายข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ (บุญเรียง, 2547)

สถานที่และระยะเวลาทำการวิจัย

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน และ ระยะเวลาที่ใช้เวลาในการทำวิจัยตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม พ.ศ. 2550 ถึง 1 มีนาคม พ.ศ. 2552 โดยมีการออกเก็บข้อมูลสถานที่ดังต่อไปนี้ คือ การแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 รอบคัดเลือกนักกีฬาระดับภาค 2 ระหว่างวันที่ 15 - 24 สิงหาคม 2551 จังหวัดอ่างทอง และการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ระหว่างวันที่ 14 - 24 ธันวาคม 2551 จังหวัดพิษณุโลก

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. ได้แบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีมที่มีคุณภาพทั้งในแง่ของความแม่นตรง และความเชื่อมั่น

2. เป็นแนวทางในการส่งเสริม และการพัฒนาความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม โดยจะมีข้อมูลพื้นฐานจากการใช้แบบวัดที่มีคุณภาพดังกล่าว

แหล่งทุนสนับสนุน

ทุนส่วนตัว

ผลการวิจัยและวิจารณ์

ผล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม และได้ดำเนินการหาคุณภาพของเครื่องมือ ซึ่งได้มีการแบ่งรายละเอียดของผลการวิจัยออกเป็น 4 ขั้นตอน ดังนี้คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ตอนที่ 2 การหาคุณภาพของแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม

ตอนที่ 3 คะแนนเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของนักกีฬาแต่ละชนิดกีฬา

โดยมีรายละเอียดดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

นักกีฬาประเภททีมที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ณ จังหวัดพิษณุโลก จำนวนทั้งสิ้น 460 คน ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้มีลักษณะข้อมูลทั่วไป ดังนี้

ตารางที่ 1 ลักษณะข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

(n = 460)

ลักษณะข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	253	55.0
หญิง	207	45.0
2. อายุ		
11 ปี	1	0.2
12 ปี	1	0.2
13 ปี	5	1.1
14 ปี	9	2.0
15 ปี	21	4.6
16 ปี	31	6.6
17 ปี	47	10.2
18 ปี	54	11.6
19 ปี	35	7.6
20 ปี	46	10.0
21 ปี	37	8.0
22 ปี	34	7.4
23 ปี	32	7.0
24 ปี	27	5.9
25 ปี	23	5.0
26 ปี	7	1.5
27 ปี	9	2.0
28 ปี	5	1.1

ตารางที่ 1 (ต่อ)

(n = 460)

ลักษณะข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
29 ปี	3	0.7
30 ปี	3	0.7
31 ปี	4	0.9
32 ปี	3	0.7
34 ปี	3	0.7
35 ปี	2	0.4
36 ปี	3	0.7
38 ปี	4	0.9
39 ปี	1	0.2
40 ปี	4	0.9
46 ปี	1	0.2
47 ปี	2	0.4
50 ปี	1	0.2
56 ปี	1	0.2
57 ปี	1	0.2
3. ชนิดกีฬาที่นักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขัน		
ฟุตบอล	46	10.0
บาสเกตบอล	46	10.0
วอลเลย์บอล	46	10.0
เซปักตะกร้อ	46	10.0
รักบี้	46	10.0
แฮนด์บอล	46	10.0
ฟุตซอล	46	10.0
ตะกร้อลอดห่วง	46	10.0
ซอฟท์บอล	46	10.0
กาบัดดี้	46	10.0

ตารางที่ 1 (ต่อ)

(n = 460)

ลักษณะข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
4. ระยะเวลาที่ท่านได้เข้าร่วมทีมกีฬา		
น้อยกว่า 3 เดือน	93	20.2
3 เดือน – 6 เดือน	76	16.5
7 เดือน – 9 เดือน	19	4.2
10 เดือน – 1 ปี	13	2.8
1 ปี ขึ้นไป	259	56.3
5. กิจกรรมยามว่างที่ท่านชอบปฏิบัติ		
ดูหนัง – ฟังเพลง	284	61.7
อ่านหนังสือ	58	12.6
ช๊อปปิ้ง	46	10.0
เที่ยวชมธรรมชาติ	63	13.7
อื่น ๆ	9	2.0
6. ท่านชอบปฏิบัติกิจกรรมในข้อที่ 5 ร่วมกับบุคคลใดในทีมกีฬาของท่าน		
คนเดียว	50	10.9
กับเพื่อนสนิทไม่เกิน 2 คน	38	8.3
กลุ่มเพื่อนสนิทในทีมกีฬา	157	34.1
ทุกคนในทีมกีฬา	215	46.7

จากตารางที่ 1 สามารถอธิบายลักษณะข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างได้ดังนี้

1. เพศ

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศชาย มีจำนวน 253 คน คิดเป็นร้อยละ 55.0 ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศหญิง มีจำนวน 207 คน คิดเป็นร้อยละ 45.0

2. อายุ

กลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนมากที่สุดคือ อายุ 18 ปี มีจำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 11.7 รองลงมาคือ อายุ 17 ปี มีจำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 10.2 อายุ 20 ปี มีจำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 10.0 อายุ 21 ปี มีจำนวน 37 คน กลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนน้อยที่สุด อายุ 11,12, 39, 46,50,56,57 ปี มีจำนวนช่วงอายุละ 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.2 ตามลำดับ

3. ชนิดกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขัน

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักกีฬาในทุกชนิดกีฬา มีจำนวนชนิดกีฬาละ 46 คน คิดเป็นร้อยละ 10.0 ประกอบด้วย นักกีฬาฟุตบอล นักกีฬาบาสเกตบอล นักกีฬาวอลเลย์บอล นักกีฬาเซปักตะกร้อ นักกีฬารักบี้ นักกีฬาแฮนด์บอล นักกีฬาฟุตซอล นักกีฬาตะกร้อลอดห่วง นักกีฬาซอฟท์บอล และนักกีฬากาบัดดี้

4. ระยะเวลาที่ท่านได้เข้าร่วมทีมกีฬา

นักกีฬาที่เข้าร่วมทีม น้อยกว่า 3 เดือน มีจำนวน 93 คน คิดเป็นร้อยละ 20.2 นักกีฬาที่เข้าร่วมทีม 3 เดือน – 6 เดือน มีจำนวน 76 คน คิดเป็นร้อยละ 16.5 นักกีฬาที่เข้าร่วมทีม 7 เดือน – 9 เดือน มีจำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 4.2 นักกีฬาที่เข้าร่วมทีม 10 เดือน – 1 ปี มีจำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 2.8 และนักกีฬาที่เข้าร่วมทีม 1 ปี ขึ้นไป มีจำนวน 259 คิดเป็นร้อยละ 56.3

5. กิจกรรมยามว่างที่ท่านชอบปฏิบัติ

นักกีฬามีกิจกรรมยามว่างด้วยการ ดูหนัง – ฟังเพลง มีจำนวน 284 คน คิดเป็นร้อยละ 61.7 อ่านหนังสือ มีจำนวน 58 คน คิดเป็นร้อยละ 12.6 ช๊อปปิ้ง มีจำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 10 .0 เที่ยวชมธรรมชาติ มีจำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 13.7 และกิจกรรมอื่น ๆ มีจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 2.0

6. นักกีฬาชอบปฏิบัติกิจกรรม ใน ข้อที่ 5 กับบุคคลใดในทีม

นักกีฬาชอบปฏิบัติกิจกรรมคนเดียว มีจำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 10.9 นักกีฬาชอบปฏิบัติกิจกรรมกับเพื่อนสนิท 2 คน มีจำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 8.3 นักกีฬาชอบปฏิบัติกิจกรรมกับกลุ่มเพื่อนสนิทในทีมกีฬา มีจำนวน 157 คน คิดเป็นร้อยละ 34.1 และนักกีฬาชอบปฏิบัติกิจกรรมกับทุกคนในทีมกีฬา มีจำนวน 215 คน คิดเป็นร้อยละ 46.7

ตารางที่ 2 ค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามในการสร้างแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม จากผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยาการกีฬาจำนวน 5 ท่าน (ภาคผนวก ค)

ข้อ	ผู้เชี่ยวชาญ ท่านที่ 1	ผู้เชี่ยวชาญ ท่านที่ 2	ผู้เชี่ยวชาญ ท่านที่ 3	ผู้เชี่ยวชาญ ท่านที่ 4	ผู้เชี่ยวชาญ ท่านที่ 5	ดัชนีความสอดคล้อง
1	1	1	1	1	1	1
2	1	0	1	0	1	0.6
3	1	1	1	-1	1	0.6
4	0	1	1	1	1	0.8
5	0	1	1	1	1	0.8
6	1	1	1	1	1	1
7	1	1	1	0	1	0.8
8	1	-1	1	1	1	0.6
9	1	1	1	0	1	0.8
10	1	1	1	1	1	1
11	1	1	1	1	1	1
12	1	-1	1	0	1	0.4*
13	1	0	1	1	1	0.8
14	1	1	1	1	1	1
15	1	1	1	1	1	1
16	1	1	1	1	1	1
17	1	0	1	1	0	0.6
18	1	1	1	1	1	1
19	1	1	1	1	1	1
20	1	1	1	1	0	0.8

<u>หมายเหตุ</u> ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) มากกว่า หรือ เท่ากับ 0.5 แสดงว่าข้อความนั้นสามารถนำไปใช้เป็นข้อคำถามในแบบวัดได้ (สุชีรา , 2546)

* ข้อคำถามที่ไม่สามารถนำไปใช้เป็นแบบวัดได้

จากตาราง ผู้วิจัยได้สร้างแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม จำนวน 20 ข้อ และนำมาหาคุณภาพโดยการทดสอบความแม่นตรงเชิงโครงสร้าง (construct validity) ด้วยวิธีการผ่านการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยาการกีฬา จำนวน 5 ท่าน และคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (index of item-objective congruence) ตามวิธีการของ Rowinelli and Hambleton (อ้างใน พิชิต , 2547) ซึ่งมีข้อคำถามที่มีความแม่นตรงเชิงโครงสร้าง (construct validity) ของแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม 19 ข้อ ซึ่งประกอบด้วย

การรวมกลุ่มทางสังคม (Social cohesion)

ข้อที่ 1 ทุกคนในทีมมีความรักใคร่กลมเกลียวและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

ข้อที่ 2 ความแตกต่างของเชื้อชาติ ศาสนา มีผลทำให้ความสัมพันธ์ของทีมลดลง

ข้อที่ 3**ผลการแข่งขันที่ผ่านมาทำให้ความสัมพันธ์ภายในทีมน้อยลง

ข้อที่ 4 ความภาคภูมิใจของนักกีฬาภายในทีม ส่งผลให้ทีมประสบผลสำเร็จ

ข้อที่ 5 ภายในทีมมีความขัดแย้งเกิดขึ้น

ข้อที่ 6 ฉันรู้สึกอิจฉาเพื่อนร่วมทีมที่มีอุปกรณ์กีฬาดีกว่า

ข้อที่ 7 ความแตกต่างของฐานะทางเศรษฐกิจ และสังคม มีผลทำให้ความสัมพันธ์ของทีมลดลง

ข้อที่ 8 จำนวนของนักกีฬาในทีมมีผลทำให้ความสัมพันธ์ของทีมลดลง

ข้อที่ 9 นักกีฬาในทีมที่มีทักษะสูงมักจะดูถูกนักกีฬาที่มีทักษะต่ำกว่า

การรวมกลุ่มด้วยงาน(Task cohesion)

ข้อที่ 10 นักกีฬาในทีมสามารถเล่นกีฬาได้สัมพันธ์กันเป็นอย่างดี

ข้อที่ 11 ฉันรู้สึกสนุกที่ได้เล่นกีฬากับเพื่อนร่วมทีม

ข้อที่ 12 ระยะเวลาในการร่วมทีมของนักกีฬามีผลทำให้ความสัมพันธ์ในการเล่นกีฬาดีขึ้น

ข้อที่ 13 ทุกคนในทีมร่วมมือร่วมใจในการแข่งขันอย่างเต็มความสามารถ

ข้อที่ 14 นักกีฬาในทีมมีการปรึกษาหารือกันเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดภายหลังการแข่งขัน

ข้อที่ 15 นักกีฬาทุกคนในทีมมีการพัฒนาทักษะของตัวเอง เพื่อเพิ่มความสามารถของทีม

ข้อที่ 16 นักกีฬาในทีมมีโอกาสทำกิจกรรมการผ่อนคลายร่วมกัน

ข้อที่ 17 นักกีฬาในทีมได้ไปสังเกตการเล่นของทีมอื่นร่วมกัน

ข้อที่ 18 ความแตกต่างของทักษะในแต่ละบุคคลมีผลต่อความสัมพันธ์ในการเล่นของทุกคนในทีม

ข้อที่ 19 นักกีฬาในทีมได้ทำกิจกรรมร่วมกันเป็นประจำไม่ว่าจะอยู่ในหรือนอกฤดูกาลแข่งขันกีฬา

** ผู้เชี่ยวชาญเสนอให้เปลี่ยนจากข้อคำถามการรวมกลุ่มทางสังคมเป็นการรวมกลุ่มด้วยงาน เพราะข้อคำถามมีเนื้อหาเป็นทางด้านการการรวมกลุ่มด้วยงาน

ข้อคำถามที่มีความแม่นตรงเชิงโครงสร้าง (construct validity) ของแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม 19 ข้อ ซึ่งเป็นข้อคำถามทางด้านการรวมกลุ่มด้วยงาน 9 ข้อ ผู้เชี่ยวชาญได้ให้ข้อเสนอแนะว่าข้อคำถามที่ 3 มีเนื้อหาเป็นทางด้านการรวมกลุ่มด้วยงาน จึงทำให้จำนวนข้อคำถามการรวมกลุ่มทางสังคม มีจำนวน 8 ข้อ และข้อคำถามด้านการรวมกลุ่มด้วยงานมีข้อคำถามเพิ่มขึ้นเป็น 11 ข้อ

ดังนั้นข้อคำถามของแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีมที่มีความแม่นตรงเชิงโครงสร้าง (construct validity) ทั้งหมด 19 ข้อ จะแบ่งเป็น การรวมกลุ่มทางสังคม 8 ข้อ และการรวมกลุ่มด้วยงาน 11 ข้อ

ตารางที่ 3 ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อของข้อคำถามในแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม

ข้อที่	ข้อความ	ค่าอำนาจจำแนก
1	นักกีฬาทุกคนในทีมมีการพัฒนาทักษะของตัวเอง เพื่อเพิ่มความสามารถของทีม	4.162
2	ภายในทีมมีความขัดแย้งเกิดขึ้น	3.423
3	ฉันรู้สึกสนุกที่ได้เล่นกีฬากับเพื่อนร่วมทีม	3.858
4	ความแตกต่างของเชื้อชาติ ศาสนา มีผลทำให้ความสัมพันธ์ของทีมลดลง	2.133
5	นักกีฬาในทีมมีโอกาสทำกิจกรรมการผ่อนคลายร่วมกัน	2.973
6	นักกีฬาในทีมได้ทำกิจกรรมร่วมกันเป็นประจำไม่ว่าจะอยู่ในหรือนอกฤดูกาลแข่งขันกีฬา	3.566
7	จำนวนของนักกีฬาในทีมมีผลทำให้ความสัมพันธ์ของทีมลดลง	3.549
8	ฉันรู้สึกอิจฉาเพื่อนร่วมทีมที่มีอุปกรณ์กีฬาดีกว่า	3.162
9	ทุกคนในทีมมีความรักใคร่กลมเกลียวและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน	6.454
10	นักกีฬาในทีมได้ไปสังเกตการเล่นของทีมอื่นร่วมกัน	2.652
11	ทุกคนในทีมร่วมมือร่วมใจในการแข่งขันอย่างเต็มความสามารถ	4.198
12	ความแตกต่างของทักษะในแต่ละบุคคลมีผลต่อความสัมพันธ์ในการเล่นของทุกคนในทีม	2.684
13	นักกีฬาในทีมสามารถเล่นกีฬาได้สัมพันธ์กันเป็นอย่างดี	4.521
14	ความแตกต่างของฐานะทางเศรษฐกิจ และสังคม มีผลทำให้ความสัมพันธ์ของทีมลดลง	3.350
15	ผลการแข่งขันที่ผ่านมาทำให้ความสัมพันธ์ภายในทีมน้อยลง	2.281
16	ระยะเวลาในการร่วมทีมของนักกีฬามีผลทำให้ความสัมพันธ์ในการเล่นกีฬาดีขึ้น	3.218
17	ความภาคภูมิใจของนักกีฬาภายในทีม ส่งผลให้ทีมประสบผลสำเร็จ	2.973
18	นักกีฬาในทีมมีการปรึกษาหารือกันเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดภายหลังการแข่งขัน	2.089
19	นักกีฬาในทีมที่มีทักษะสูงมักจะดูถูกนักกีฬาที่มีทักษะต่ำกว่า	4.313

จากตารางที่ 3 ผู้วิจัยได้นำแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีมไปทดลองใช้ (try out) กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักกีฬาประเภททีมที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 รอบคัดเลือกนักกีฬาระดับภาค 2 ที่จังหวัดอ่างทอง จำนวน 100 คน จาก 10 ชนิดกีฬา คือ ฟุตบอล บาสเกตบอล วอลเลย์บอล เซปักตะกร้อ รักบี้ แฮนด์บอล ฟุตซอล ตะกร้อลอดห่วง ซอฟท์บอล และกาบัดดี้ แล้วนำคะแนนที่ได้จากแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม มาหาค่าอำนาจจำแนก (discrimination index) ของข้อคำถาม เพื่อตรวจสอบประสิทธิภาพของข้อคำถามในแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีมทั้งหมด 19 ข้อ ว่าสามารถจำแนก บุคคลในกลุ่มที่มีความสามัคคีต่ำ กับบุคคลในกลุ่มที่มีความสามัคคีสูงได้หรือไม่เป็นรายข้อ ตามวิธีการของ Edwards โดยใช้เทคนิค 25% (อ้างใน ล้วนและอังคณา, 2543) ซึ่งเป็นการนำคะแนนรวมของแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีมในกลุ่มสูงกับกลุ่มต่ำมาเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายข้อโดยการทดสอบค่า (t-test) ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 และคัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าที ตั้งแต่ 1.75 (สิน, 2547) ซึ่งจากผลการทดสอบค่าที พบว่าข้อคำถามทั้ง 19 ข้อ มีค่าทีมากกว่า 1.75 ดังนั้นข้อคำถามทุกข้อจึงสามารถนำไปใช้เป็นแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีมและใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อตรวจสอบคุณภาพต่อไป

ตารางที่ 4 ผลของการทดสอบความเชื่อมั่น (reliability) ของแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีมทั้งฉบับ โดยวิธีการของครอนบาช แอลฟา (Cronbach' s Alpha Reliability)

ข้อที่	ข้อความ	ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น
1	นักกีฬาทุกคนในทีมมีการพัฒนาทักษะของตัวเอง เพื่อเพิ่มความสามารถของทีม	.83
2	ภายในทีมมีความขัดแย้งเกิดขึ้น	.83
3	ฉันรู้สึกสนุกที่ได้เล่นกีฬากับเพื่อนร่วมทีม	.83
4	ความแตกต่างของเชื้อชาติ ศาสนา มีผลทำให้ความสัมพันธ์ของทีมลดลง	.83
5	นักกีฬาในทีมมีโอกาสทำกิจกรรมการผ่อนคลายร่วมกัน	.83
6	นักกีฬาในทีมได้ทำกิจกรรมร่วมกันเป็นประจำไม่ว่าจะอยู่ในหรือนอกฤดูกาลแข่งขันกีฬา	.83
7	จำนวนของนักกีฬาในทีมมีผลทำให้ความสัมพันธ์ของทีมลดลง	.84
8	ฉันรู้สึกอิจฉาเพื่อนร่วมทีมที่มีอุปกรณ์กีฬาดีกว่า	.83
9	ทุกคนในทีมมีความรักใคร่กลมเกลียวและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน	.83
10	นักกีฬาในทีมได้ไปสังเกตการเล่นของทีมอื่นร่วมกัน	.83
11	ทุกคนในทีมร่วมมือร่วมใจในการแข่งขันอย่างเต็มความสามารถ	.83
12	ความแตกต่างของทักษะในแต่ละบุคคลมีผลต่อความสัมพันธ์ในการเล่นของทุกคนในทีม	.84
13	นักกีฬาในทีมสามารถเล่นกีฬาได้สัมพันธ์กันเป็นอย่างดี	.83
14	ความแตกต่างของฐานะทางเศรษฐกิจ และสังคม มีผลทำให้ความสัมพันธ์ของทีมลดลง	.84
15	ผลการแข่งขันที่ผ่านมาทำให้ความสัมพันธ์ภายในทีมน้อยลง	.83
16	ระยะเวลาในการร่วมทีมของนักกีฬามีผลทำให้ความสัมพันธ์ในการเล่นกีฬาดีขึ้น	.84
17	ความภาคภูมิใจของนักกีฬาภายในทีม ส่งผลให้ทีมประสบผลสำเร็จ	.83

ตารางที่ 4 (ต่อ)

ข้อที่	ข้อความ	ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น
18	นักกีฬาในทีมมีการปรึกษาหารือกันเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดภายหลังการแข่งขัน	.83
19	นักกีฬาในทีมที่มีทักษะสูงมักจะดูถูกนักกีฬาที่มีทักษะต่ำกว่า	.83
	สัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นทั้งฉบับ .84	

จากตารางที่ 4 ผู้วิจัยได้นำแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีมไปหาคุณภาพด้านความเชื่อมั่น โดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักกีฬาประเภททีมทั้งชายและหญิงที่เข้าร่วมการแข่งขัน กีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ณ จังหวัดพิษณุโลก จำนวน 460 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิ (stratified sampling) และนำคะแนนที่ได้จากแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีมมาหาค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น โดยวิธีการของครอนบาช แอลฟา (Cronbach' s Alpha Reliability)ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีมทั้งฉบับ เท่ากับ .84 ที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .05

ตารางที่ 5 ผลของการทดสอบความเชื่อมั่น (reliability) ของแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีมด้านการรวมกลุ่มทางสังคม (social cohesion)โดยวิธีการของครอนบาช แอลฟา (Cronbach' s Alpha Reliability)

ข้อที่	ข้อความ	ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น
1	ภายในทีมมีความขัดแย้งเกิดขึ้น	.73
2	ความแตกต่างของเชื้อชาติ ศาสนา มีผลทำให้ความสัมพันธ์ของทีมลดลง	.72
3	จำนวนของนักกีฬาในทีมมีผลทำให้ความสัมพันธ์ของทีมลดลง	.75
4	ฉันรู้สึกอิจฉาเพื่อนร่วมทีมที่มีอุปกรณ์กีฬาดีกว่า	.73
5	ทุกคนในทีมมีความรักใคร่กลมเกลียวและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน	.74
6	ความแตกต่างของฐานะทางเศรษฐกิจ และสังคม มีผลทำให้ความสัมพันธ์ของทีมลดลง	.71
7	ความภาคภูมิใจของนักกีฬาภายในทีม ส่งผลให้ทีมประสบผลสำเร็จ	.75
8	นักกีฬาในทีมที่มีทักษะสูงมักจะดูถูกนักกีฬาที่มีทักษะต่ำกว่า	.73
	สัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นด้านการรวมกลุ่มทางสังคม .76	

จากตารางที่ 5 ผู้วิจัยได้นำคะแนนที่ได้จากแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีมมาหาค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น ของแบบวัดด้านการรวมกลุ่มทางสังคม โดยวิธีการของครอนบาช แอลฟา (Cronbach' s Alpha Reliability) ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีมด้านการรวมกลุ่มทางสังคม เท่ากับ .76 ที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .05

ตารางที่ 6 ผลของการทดสอบความเชื่อมั่น (reliability) ของแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีมด้านการรวมกลุ่มด้วยงาน (task cohesion) โดยวิธีการของครอนบาช แอลฟา (Cronbach' s Alpha Reliability)

ข้อที่	ข้อความ	ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น
1	นักกีฬาทุกคนในทีมมีการพัฒนาทักษะของตัวเอง เพื่อเพิ่มความสามารถของทีม	.74
2	ฉันรู้สึกสนุกที่ได้เล่นกีฬากับเพื่อนร่วมทีม	.73
3	นักกีฬาในทีมมีโอกาสทำกิจกรรมการผ่อนคลายร่วมกัน	.73
4	นักกีฬาในทีมได้ทำกิจกรรมร่วมกันเป็นประจำไม่ว่าจะอยู่ในหรือนอกฤดูกาลแข่งขันกีฬา	.73
5	นักกีฬาในทีมได้ไปสังเกตการเล่นของทีมอื่นร่วมกัน	.74
6	ทุกคนในทีมร่วมมือร่วมใจในการแข่งขันอย่างเต็มความสามารถ	.73
7	ความแตกต่างของทักษะในแต่ละบุคคลมีผลต่อความสัมพันธ์ในการเล่นของทุกคนในทีม	.77
8	นักกีฬาในทีมสามารถเล่นกีฬาได้สัมพันธ์กันเป็นอย่างดี	.73
9	ผลการแข่งขันที่ผ่านมาทำให้ความสัมพันธ์ภายในทีมน้อยลง	.74
10	ระยะเวลาในการร่วมทีมของนักกีฬามีผลทำให้ความสัมพันธ์ในการเล่นกีฬาดีขึ้น	.77
11	นักกีฬาในทีมมีการปรึกษาหารือกันเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดภายหลังการแข่งขัน	.73
	สัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นด้านการรวมกลุ่มด้วยงาน .76	

จากตารางที่ 6 ผู้วิจัยได้นำคะแนนที่ได้จากแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีมมาหาค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น ของแบบวัดด้านการรวมกลุ่มด้วยงาน โดยวิธีการของครอนบาช แอลฟา (Cronbach' s Alpha Reliability) ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีมด้านการรวมกลุ่มด้วยงาน เท่ากับ .76 ที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .05

ตารางที่ 7 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนที่ได้จากแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีมในแต่ละชนิดกีฬา

ชนิดกีฬา	ค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$)	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)
ฟุตบอล	77.34	7.57
บาสเกตบอล	78.47	8.32
วอลเลย์บอล	83.89	7.73
เซปักตะกร้อ	75.78	7.60
รักบี้	75.08	9.86
แฮนด์บอล	74.00	7.08
ฟุตซอล	79.23	7.19
ตะกร้อลอดห่วง	78.73	7.28
ซอฟท์บอล	79.93	7.41
กาบัดดี้	83.56	4.91
ทุกชนิดกีฬา	78.60	8.14

จากตารางที่ 7 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนที่ได้จากแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีมของนักกีฬาทุกชนิดกีฬา เท่ากับ 78.60 ± 8.14 คะแนน นักกีฬาที่มีค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนสูงสุด คือ นักกีฬาวอลเลย์บอล เท่ากับ 83.89 ± 7.73 คะแนน รองลงมา นักกีฬากาบัดดี้ เท่ากับ 83.56 ± 4.91 คะแนน นักกีฬาซอฟท์บอล เท่ากับ 79.93 ± 7.41 คะแนน นักกีฬาฟุตซอล เท่ากับ 79.23 ± 7.19 คะแนน นักกีฬาตะกร้อลอดห่วง เท่ากับ 78.73 ± 7.28 คะแนน นักกีฬาบาสเกตบอล เท่ากับ 78.47 ± 8.32 คะแนน นักกีฬาฟุตบอล เท่ากับ 77.34 ± 7.57 คะแนน นักกีฬาเซปักตะกร้อ เท่ากับ 75.78 ± 7.60 คะแนน นักกีฬารักบี้ เท่ากับ 75.08 ± 9.86 คะแนน และนักกีฬาแฮนด์บอล เท่ากับ 74.00 ± 7.08 คะแนน

วิจารณ์

วัตถุประสงค์ในการวิจัยในครั้งนี้ คือ เพื่อสร้างแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม ตามขั้นตอนของการสร้างเครื่องมือ และได้หาคุณภาพในด้านความแม่นตรงเชิงโครงสร้าง (construct validity) ค่าอำนาจจำแนก (discrimination index) และความเชื่อมั่น (reliability) ของแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1. ความแม่นตรงเชิงโครงสร้าง ของแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม ผู้วิจัยใช้ดุลยพินิจของผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยาการกีฬา เป็นผู้พิจารณาตัดสิน เช่นเดียวกับที่ พิชิต (2547) ได้กล่าวถึง วิธีการทดสอบความแม่นตรงเชิงโครงสร้าง โดยการตรวจสอบในเชิงเหตุผล คือ การนำแบบวัดที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบว่าข้อคำถามในแบบวัดสามารถวัดได้ตรงตามแนวคิดหรือทฤษฎีที่ผู้วิจัยอ้างถึงหรือไม่ ต่อจากนั้นนำข้อมูลมาคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง โดยวิธีการของ Rowinelli and Hambleton ระหว่างข้อคำถามกับองค์ประกอบของสร้างความสามัคคีของนักกีฬา จากการพิจารณาตัดสินของผู้เชี่ยวชาญพบว่า ดัชนีความสอดคล้อง (index of item-objective congruence) ของข้อคำถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งมีทั้งหมด 20 ข้อ มีเพียง 19 ข้อ ที่มีความแม่นตรงเชิงโครงสร้างเป็นไปตามทฤษฎี (ตารางที่ 2) เนื่องจากมีค่าดัชนีความสอดคล้อง ของข้อคำถามมากกว่า 0.5 ซึ่งสอดคล้องกับ สุชีรา (2546) ได้กล่าวว่าถ้าข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง มากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 จะเป็นข้อคำถามที่มีความตรงเชิงโครงสร้าง ส่วนข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง ต่ำกว่า 0.5 ควรตัดข้อคำถามทิ้งไปหรือปรับปรุงแก้ไขข้อคำถามข้อนั้น ดังนั้นแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีมทั้ง 19 ข้อ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นสามารถวัดได้ตรงตามองค์ประกอบที่เป็นโครงสร้างของความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม กล่าวคือจะสามารถวัดได้ทั้งความสามารถในการรวมกลุ่มทางสังคม และการรวมกลุ่มด้วยงาน เนื่องจากผู้วิจัยได้เชิญผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้ความสามารถทางด้านจิตวิทยาการกีฬา มีประสบการณ์ด้านการสอนวิชาจิตวิทยาการกีฬา และปฏิบัติงานในองค์กรกีฬาต่าง ๆ รวมทั้งเป็นผู้มีผลงานทางวิชาการและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาจิตวิทยาการกีฬาและการออกกำลังกายมาเป็นผู้พิจารณาความแม่นตรงเชิงโครงสร้างของแบบวัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นทั้งสิ้น

2. ค่าอำนาจจำแนก (discrimination index) ของแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ตามกรอบแนวความคิดของ Carron (1982) ซึ่งได้เสนอมิติของการรวมกลุ่มหรือลักษณะการรวมกลุ่ม ออกเป็น 2 รูปแบบ คือ การรวมกลุ่มทางสังคม การรวมกลุ่ม

ด้วยงาน โดยประกอบด้วยข้อคำถามทั้งหมดจำนวน 19 ข้อ จากนั้นผู้วิจัยได้นำข้อคำถาม มาหาค่าอำนาจจำแนกของข้อคำถาม เพื่อตรวจสอบประสิทธิภาพของข้อคำถามในแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม ทั้งหมด 19 ข้อว่าสามารถจำแนกบุคคลในกลุ่มที่มีความสามัคคีในทีมต่ำกับบุคคลในกลุ่มที่มีความสามัคคีในทีมสูงได้หรือไม่ เป็นรายข้อ ตามวิธีการของ Edwards (อ้างในล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ, 2543) โดยการทดสอบค่าที ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 (ตารางที่ 3) และคัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าที ตั้งแต่ 1.75 (สิน, 2547) ซึ่งจากผลการทดสอบค่าที พบว่าข้อคำถามทั้ง 19 ข้อ มีค่ามากกว่า 1.75 ดังนั้นข้อคำถามทั้ง 19 ข้อ จึงสามารถนำไปใช้เป็นแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม

3. ความเชื่อมั่นของแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อการตรวจสอบความสอดคล้องภายใน (internal consistency) ตามวิธีการของครอนบาช แอลฟา (Cronbach' s Alpha Reliability) ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น เท่ากับ .84 (ตารางที่ 4) ซึ่งถือว่ามีค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นอยู่ในระดับสูง ตามที่ Fisher and Corcoran (1994) ได้เสนอเกณฑ์การประเมินสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นไว้ดังนี้คือ

ค่าที่อยู่ระหว่าง	.71 - 1.00	อยู่ในเกณฑ์สูง
ค่าที่อยู่ระหว่าง	.41 - .70	อยู่ในเกณฑ์พอใช้
ค่าที่อยู่ระหว่าง	.21 - .40	อยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างต่ำ
ค่าที่อยู่ระหว่าง	.00- .20	อยู่ในเกณฑ์ต่ำมาก

สำหรับแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น เท่ากับ .84 จึงถือได้ว่าเป็นแบบวัดที่มีความเชื่อมั่นสูง ทั้งนี้เนื่องจากปัจจัยที่มีผลต่อค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น เช่น ความเป็นเอกพันธ์ของกลุ่มตัวอย่าง เพราะผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาประเภททีม ทั้งชายและหญิงที่เข้าร่วมการแข่งขัน กีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 จังหวัดพิษณุโลก ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่ได้มานั้นมีลักษณะใกล้เคียงกับประชากรที่ผู้วิจัยต้องการศึกษา สอดคล้องกับ สุวิมล (2546) ได้กล่าวถึงปัจจัยที่ทำให้ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นสูง คือ จำนวนผู้ตอบแบบวัดมีการแจกแจงเป็นโค้งปกติ ซึ่งในทางสถิติจำนวนกลุ่มตัวอย่างตั้งแต่ 30 คนขึ้นไปให้ถือว่า กลุ่มตัวอย่างที่ได้มามีการแจกแจงเป็นโค้งปกติ ดังนั้น การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักกีฬาประเภททีมที่เข้าร่วมการแข่งขัน กีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 จังหวัดพิษณุโลก จำนวน 460 คน ก็ถือว่ากลุ่มตัวอย่างที่ได้มามีการแจกแจงเป็นโค้งปกติ จึงสามารถทดสอบเพื่อหาค่า

สัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแบบวัดที่สร้างขึ้นได้ และความเหมาะสมของการใช้สูตรในการคำนวณมีผลต่อค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น ของแบบวัดว่าจะมีค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นสูงหรือต่ำ จากการสร้างแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีมของผู้วิจัยในครั้งนี้เป็นลักษณะแบบประมาณค่า (rating scale) 5 ระดับ ของ ไลเคิร์ท (Likert) จึงควรใช้สูตรในการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น ตามวิธีการของครอนบาช แอลฟา (Cronbach' s Alpha Reliability) ซึ่งเป็นสูตรการคำนวณที่เหมาะสมมากที่สุด จึงส่งผลให้วัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม มีค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นอยู่ในระดับสูง

ผู้วิจัยได้หาความเชื่อมั่นของแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม โดยการแยกแบบวัดออกเป็น 2 ด้าน คือ

1. การรวมกลุ่มทางสังคม (social cohesion) ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น เท่ากับ .76 (ตารางที่ 5) ซึ่งถือว่ามีค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นอยู่ในระดับสูง ตามเกณฑ์การประเมินสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น ของ Fisher and Corcoran (1994)

2. การรวมกลุ่มด้วยงาน (task cohesion) ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น เท่ากับ .76 (ตารางที่ 6) ซึ่งถือว่ามีค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นอยู่ในระดับสูง ตามเกณฑ์การประเมินสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น ของ Fisher and Corcoran (1994)

4. จากข้อมูลทั่วไปของนักกีฬาในเรื่องของระยะเวลาในการร่วมทีมของนักกีฬาจะเห็นได้ว่ามีนักกีฬามีนักกีฬาที่เข้าร่วมทีมเป็นระยะเวลา 1 ปี ขึ้นไปมีจำนวนมากที่สุด คือ 259 คิดเป็นร้อยละ 56.3 ซึ่งระยะเวลาในการร่วมทีมเป็นปัจจัยหนึ่งของความสามัคคีของนักกีฬาประเภททีม สอดคล้องกับ สืบสาย (2541) กล่าวไว้ว่า ความสามัคคีในทีมเป็นกระบวนการของความสัมพันธ์ต่อเนื่อง หากสมาชิกในทีมยังมีความสัมพันธ์กันความสามัคคีจะพัฒนาตามไปด้วย เมื่อมีการรวมทีมเป็นเวลานานจะเกิดกฎ ระเบียบและข้อตกลงภายในทีมจะเพิ่มมากขึ้น เกิดความผูกพัน มีความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในทีมมากขึ้น และมีจุดมุ่งหมายของทีมเกิดขึ้น ดังนั้นเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่ต้องการการประสานสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในทีม มีการจัดปรับความเข้าใจ เมื่อเกิดข้อขัดแย้งทางความคิดเห็น ควรประสานความคิดเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายของกลุ่ม แสดงให้เห็นว่าในทีมที่นักกีฬาร่วมทีมเป็นระยะเวลานานจะส่งผลให้นักกีฬามีความสามัคคีมากขึ้นตามไปด้วย

การทำกิจกรรมร่วมกันของนักกีฬา จากการวิจัยมีนักกีฬาที่ทำกิจกรรมร่วมกัน ทุกคนในทีมมีจำนวน 215 คน คิดเป็นร้อยละ 46.7 ซึ่งการทำกิจกรรมร่วมกันทำให้มีการพัฒนาในด้านความสามัคคี สอดคล้องกับ สืบสาย (2541) และ สุพิตร (2548) กล่าวไว้ว่าการให้นักกีฬามีกิจกรรมกลุ่มร่วมกันจะช่วยทำให้นักกีฬาเกิดการพัฒนาความสามัคคีความสามัคคี เช่นเดียวกับ นฤพนธ์ (2541) กล่าวไว้ว่า การทำกิจกรรมกลุ่มร่วมกันเป็นประจำจะก่อให้เกิดการยอมรับซึ่งกันและกัน เกิดความสุขที่ได้ทำงานร่วมกัน

5. คะแนนเฉลี่ยของนักกีฬาทังหมด คือ 78.60 เมื่อเทียบกับเกณฑ์แล้วนักกีฬามีระดับความสามัคคีอยู่ใน ระดับสูง และเมื่อนำคะแนนเฉลี่ยของแต่งละชนิดกีฬามาเทียบกับเกณฑ์พบว่า มีชนิดกีฬาที่มีระดับความสามัคคีอยู่ใน ระดับสูงมาก มีอยู่ 4 ชนิดกีฬา ได้แก่ นักกีฬาวอลเลย์บอล นักกีฬากาบัดดี้ นักกีฬาซอฟท์บอล นักกีฬาฟุตซอล และมีชนิดกีฬาที่มีระดับความสามัคคีอยู่ใน ระดับสูง มีอยู่ ชนิดกีฬา ได้แก่ นักกีฬาตะกร้อลอดห่วง นักกีฬาบาสเกตบอล นักกีฬาฟุตบอลเท่ากับ นักกีฬาเซปักตะกร้อ และนักกีฬาแฮนด์บอล

6. จากแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม ในข้อคำถามที่ 3ฉันรู้สึกสนุกที่ได้เล่นกีฬากับเพื่อนร่วมทีม, ข้อคำถามที่ 5นักกีฬาในทีมมีโอกาสทำกิจกรรมการผ่อนคลายร่วมกัน, ข้อคำถามที่ 6นักกีฬาในทีมได้ทำกิจกรรมร่วมกันเป็นประจำไม่ว่าจะอยู่ในหรือนอกฤดูการแข่งขันกีฬา และข้อคำถามที่ 18 นักกีฬาในทีมมีการปรึกษาหารือกันเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดภายหลังการแข่งขัน ข้อคำถามทั้ง 4 ข้อนี้สามารถนำไปเป็นกิจกรรมให้นักกีฬาได้ปฏิบัติภายในทีม เพื่อเป็นรูปแบบการพัฒนาความสามัคคีภายในทีมได้

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม โดยใช้ประชากร เป็นนักกีฬาประเภททีมที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ปี พ.ศ. 2551 จังหวัดพิษณุโลก ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิ (stratified random sampling) เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยจำนวน 460 คน และสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ข้อคำถามของแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม มีความแม่นตรงเชิงโครงสร้าง (construct validity) จำนวนทั้งสิ้น 19 ข้อ

2. แบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม มีค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ .84 ที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 และได้วิเคราะห์แยกในแต่ละด้านดังนี้

2.1 ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม ในด้านการรวมกลุ่มทางสังคม (social cohesion) เท่ากับ .76 ที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .05

2.2 ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม ในด้านการรวมกลุ่มด้วยงาน (task cohesion) เท่ากับ .76 ที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .05

ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการศึกษาความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีมในรายการแข่งขันอื่น ๆ เช่น ระดับกีฬามหาวิทยาลัย หรือ ระดับเยาวชน

2. เมื่อมีการนำแบบวัดดังกล่าวไปใช้ระยะหนึ่งแล้ว ควรมีการปรับปรุงแบบวัดให้มีความทันสมัย และครอบคลุมองค์ประกอบของความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม ตลอดจนพิจารณาสัดส่วนขององค์ประกอบที่เป็นข้อคำถามให้เหมาะสมด้วย

เอกสารและสิ่งอ้างอิง

ดุสิต อุบลเลิศ. 2541. **ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ทางด้านจิตวิทยาการกีฬากับการนำไปใช้ของผู้ฝึกสอน.** วารสารวิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและกีฬา. มหาวิทยาลัยบรูพา, ชลบุรี.

ถนอมวงศ์ กลิ่นจันทร์หอม. 2541. **การสร้างแบบทดสอบวัดเหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความมีน้ำใจนักกีฬา สำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษาชั้นปีที่ 6 ในสังกัดกรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

นฤพนธ์ วงศ์จตุรภัทร. 2541. **จิตวิทยาการเป็นผู้นำการออกกำลังกายและกีฬาเพื่อสุขภาพ**. วารสารวิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและกีฬา. มหาวิทยาลัยบรูพา, ชลบุรี.

บุญเรียง ขจรศิลป์. 2547. **การวิเคราะห์และแปลความหมายข้อมูลในการวิจัยโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Window Version 11-12**. พิมพ์ครั้งที่ 1. เอส.พี.เอ็น. การพิมพ์, กรุงเทพฯ.

ประณมพร จ๋วงพานิช. 2548. **วิทยาศาสตร์การกีฬา.** พิมพ์ครั้งที่ 1. ห้างหุ้นส่วนจำกัดมีเดียเพรส, กรุงเทพฯ.

พิชิต ฤทธิ์จรูญ. 2547. **ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์.** มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร, กรุงเทพฯ.

ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2543. **การวัดด้านจิตพิสัย.** ชมรมเด็ก, กรุงเทพฯ.

สิน พันธุ์พินิจ. 2547. **เทคนิคการวิจัยทางสังคมศาสตร์.** วิทยพัฒน์, กรุงเทพฯ.

สืบสาย บุญวีรบุตร. 2541. **จิตวิทยาการกีฬา.** ชลบุรีการพิมพ์, ชลบุรี.

สุชีรา ภัทรายุตวรรตน์. 2546. **คู่มือการวัดทางจิตวิทยา.** พิมพ์ครั้งที่ 2. เมดิคัลมีเดีย, กรุงเทพฯ.

สุพิตร สมาหิโต. 2548. **ความสามัคคีของทีม.** ภาควิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา. คณะศึกษาศาสตร์. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, กรุงเทพมหานคร.

สุวิมล ติรกานันท์. 2546. **การใช้สถิติในงานวิจัยทางสังคมศาสตร์:แนวทางสู่การปฏิบัติ**. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ

สมบัติ กาญจนกิจและสมหญิง จันทรุไทย. 2542. **จิตวิทยาการกีฬา แนวคิด ทฤษฎี สู่การปฏิบัติ**. พิมพ์ครั้งที่ 1. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพมหานคร.

สมบัติ ยนต์วิสูตร. 2549. **การสร้างแบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองในการออกกำลังกาย.** วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สมพร สุทัศนีย์. 2544. **การทดสอบทางจิตวิทยา.** จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.

อธินันท์ เพียรดี. 2551. **การสร้างแบบวัดความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ.** วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

อัญชนา มณีเนตร. 2536. **การเปรียบเทียบมโนทัศน์ทางจริยธรรมด้านความสามัคคีกลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัยที่ได้รับการสอนโดยใช้การละเล่นพื้นบ้านอีสานกับนิทานพื้นบ้านอีสานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยบูรพา.

Albert, V. C. 2002. **Team Cohesion and Team Success in Sport**. Journal of Sports Sciences, Volume 20: 119-126.

James, L. 2002. **Relationships between Mood, Cohesion and Satisfaction with Performance among Soccer Players**. School of Sport Performing Arts and Leisure, University of Wolverhampton .

Michelle, M. P. 2003. **The influence of team norms on the cohesion self-reported performance relationship: a multi-level analysis**. Psychology of Sport and Exercise Volume 6. University of Western Ontario, London.

Rebecca, A. Z. 2007. **The Relationships Among Coaches' and Athletes' Perceptions of Coaching Staff Cohesion, Team Cohesion, and Performance**. Athletic Insight Journal of Sport Psychology. Volume 9, West Virginia University.

Cox, R. H. 2002. **Sport Psychology Application.** The McGraw – Hill, Boston.

Robert, S. W. **2007. Foundations of Sport and Exercise Psychology.** Human Kinetics.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบวัดแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม

รองศาสตราจารย์ ดร. สุรางค์ เมรานนท์	รองศาสตราจารย์ ประจำคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ กรรมการบริหารสมาคมจิตวิทยาการกีฬา ประยุกต์แห่งประเทศไทย
ดร. ชัยรัตน์ ชูสกุล	หัวหน้าภาควิชา วิทยาศาสตร์สุขภาพและการกีฬา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กรรมการบริหารสมาคมจิตวิทยาการกีฬา ประยุกต์แห่งประเทศไทย
ดร.วรรณี เจิมสุรวงศ์	อาจารย์ประจำสาขาวิทยาศาสตร์การกีฬา ภาควิชาพื้นฐานทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร กรรมการบริหารสมาคมจิตวิทยาการกีฬา ประยุกต์แห่งประเทศไทย

อาจารย์อำนวย ตันพานิช	อาจารย์ประจำคณะศิลปศาสตร์และวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์วิทยาเขตเฉลิมพระเกียรติจังหวัดสกลนคร นิสิตปริญญาเอก สาขาจิตวิทยาการกีฬา มหาวิทยาลัยบูรพา
ดร.วิมลมาศ ประชากุล	อาจารย์ประจำคณะวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ กรรมการบริหารสมาคมจิตวิทยาการกีฬาประยุกต์แห่งประเทศไทย

ภาคผนวก ข

หนังสือเชิญผู้เชี่ยวชาญ

ที่ ศธ 0513.213/๑๐๓๔

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
จตุจักร กรุงเทพฯ 10900

วันที่ ๒1 มกราคม 2551

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม

เรียน รศ. ดร. สุรางค์ เมรานนท์

สิ่งที่แนบมาด้วย 1. โครงร่างวิทยานิพนธ์ฉบับย่อ จำนวน 1 ชุด
2. แบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม จำนวน 1 ชุด

ด้วย นายไทยรัฐ ยนต์วิสูตรนิสิตปริญญาโท คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จะทำวิจัยเพื่อเสนอเป็นวิทยานิพนธ์ ในหัวข้อเรื่อง "การสร้างแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม" (A Construction of Athlete Cohesion Measure in Team Sport)

ภายใต้การควบคุมของ

1. รศ.ดร.สุพิตร สมาหิโต	ประธานกรรมการ
2. รศ.บรรจบ ภิรมย์คำ	กรรมการสาขาวิชาเอก

ในการนี้ คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ใคร่ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญพิจารณาแบบวัดดังกล่าว ทั้งนี้เพื่อให้งานวิจัยมีความถูกต้องและสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะวิทยาศาสตร์การกีฬาหวังเป็นอย่างยิ่งในความอนุเคราะห์จากท่านและขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

(ผศ.ดร.สิริพร ศศิมณฑลกุล)
คณบดีคณะวิทยาศาสตร์การกีฬา

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา
โทร 0-2579-0594
โทรสาร 0-2942-8675

ที่ ศธ 0513.213/2034

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
จตุจักร กรุงเทพฯ 10900

วันที่ 21 มกราคม 2551

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม

เรียน ดร.ชัยรัตน์ ชูสกุล

สิ่งที่แนบมาด้วย 1. โครงร่างวิทยานิพนธ์ฉบับย่อ จำนวน 1 ชุด
2. แบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม จำนวน 1 ชุด

ด้วย นายไทยรัฐ ยนต์วิสูตรนิสิตปริญญาโท คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จะทำวิจัยเพื่อเสนอเป็นวิทยานิพนธ์ ในหัวข้อเรื่อง "การสร้างแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม" (A Construction of Athlete Cohesion Measure in Team Sport)

ภายใต้การควบคุมของ

1. รศ.ดร.สุพิตร สมาหิโต	ประธานกรรมการ
2. รศ.บรรจบ ภิรมย์คำ	กรรมการสาขาวิชาเอก

ในการนี้ คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ใคร่ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญพิจารณาแบบวัดดังกล่าว ทั้งนี้เพื่อให้งานวิจัยมีความถูกต้องและสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะวิทยาศาสตร์การกีฬาหวังเป็นอย่างยิ่งในความอนุเคราะห์จากท่านและขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

(ผศ.ดร.สิริพร ศศิมณฑลกุล)
คณบดีคณะวิทยาศาสตร์การกีฬา

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา
โทร 0-2579-0594
โทรสาร 0-2942-8675

ที่ ศธ 0513.213/๑๐๓๔

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
จตุจักร กรุงเทพฯ 10900

วันที่ 21 มกราคม 2551

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม

เรียน ดร. วรรณี เจิมสุรวงศ์

สิ่งที่แนบมาด้วย 1. โครงร่างวิทยานิพนธ์ฉบับย่อ จำนวน 1 ชุด
2. แบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม จำนวน 1 ชุด

ด้วย นายไทยรัฐ ยนต์วิสูตรนิสิตปริญญาโท คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จะทำวิจัยเพื่อเสนอเป็นวิทยานิพนธ์ ในหัวข้อเรื่อง "การสร้างแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม" (A Construction of Athlete Cohesion Measure in Team Sport)

ภายใต้การควบคุมของ

1. รศ.ดร.สุพิตร สมาหิโต	ประธานกรรมการ
2. รศ.บรรจบ ภิรมย์คำ	กรรมการสาขาวิชาเอก

ในการนี้ คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ใคร่ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญพิจารณาแบบวัดดังกล่าว ทั้งนี้เพื่อให้งานวิจัยมีความถูกต้องและสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะวิทยาศาสตร์การกีฬาหวังเป็นอย่างยิ่งในความอนุเคราะห์จากท่านและขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

(ผศ.ดร.สิริพร ศศิมณฑลกุล)
คณบดีคณะวิทยาศาสตร์การกีฬา

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา
โทร 0-2579-0594
โทรสาร 0-2942-8675

ที่ ศธ 0513.213/3094

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
จตุจักร กรุงเทพฯ 10900

วันที่ 21 มกราคม 2551

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม

เรียน อาจารย์อำนวย ตันพานิชย์

สิ่งที่แนบมาด้วย 1. โครงร่างวิทยานิพนธ์ฉบับย่อ จำนวน 1 ชุด
2. แบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม จำนวน 1 ชุด

ด้วย นายไทยรัฐ ยนต์วิสูตรนิสิตปริญญาโท คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จะทำวิจัยเพื่อเสนอเป็นวิทยานิพนธ์ ในหัวข้อเรื่อง "การสร้างแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม" (A Construction of Athlete Cohesion Measure in Team Sport)

ภายใต้การควบคุมของ

1. รศ.ดร.สุพิตร สมาหิโต	ประธานกรรมการ
2. รศ.บรรจบ ภิรมย์คำ	กรรมการสาขาวิชาเอก

ในการนี้ คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ใคร่ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญพิจารณาแบบวัดดังกล่าว ทั้งนี้เพื่อให้งานวิจัยมีความถูกต้องและสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะวิทยาศาสตร์การกีฬาหวังเป็นอย่างยิ่งในความอนุเคราะห์จากท่านและขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

(ผศ.ดร.สิริพร ศศิมณฑลกุล)
คณบดีคณะวิทยาศาสตร์การกีฬา

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา
โทร 0-2579-0594
โทรสาร 0-2942-8675

ที่ ศธ 0513.213/1034

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
จตุจักร กรุงเทพฯ 10900

วันที่ 31 มกราคม 2551

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม

เรียน อาจารย์วิมลมาศ ประชากุล

สิ่งที่แนบมาด้วย 1. โครงร่างวิทยานิพนธ์ฉบับย่อ จำนวน 1 ชุด
2. แบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม จำนวน 1 ชุด

ด้วย นายไทยรัฐ ยนต์วิสูตรนิสิตปริญญาโท คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จะทำวิจัยเพื่อเสนอเป็นวิทยานิพนธ์ ในหัวข้อเรื่อง "การสร้างแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม" (A Construction of Athlete Cohesion Measure in Team Sport)

ภายใต้การควบคุมของ

1. รศ.ดร.สุพิตร สมาหิโต	ประธานกรรมการ
2. รศ.บรรจบ ภิรมย์คำ	กรรมการสาขาวิชาเอก

ในการนี้ คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ใคร่ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญพิจารณาแบบวัดดังกล่าว ทั้งนี้เพื่อให้งานวิจัยมีความถูกต้องและสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะวิทยาศาสตร์การกีฬาหวังเป็นอย่างยิ่งในความอนุเคราะห์จากท่านและขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

(ผศ.ดร.สิริพร ศศิมณฑลกุล)
คณบดีคณะวิทยาศาสตร์การกีฬา

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา
โทร 0-2579-0594
โทรสาร 0-2942-8675

ภาคผนวก ค

แบบการประเมิน

แบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม

สำหรับผู้เชี่ยวชาญ

การประเมินแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม
สำหรับผู้เชี่ยวชาญ

<u>คำชี้แจง</u>

1. ขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความตรงเชิงเนื้อหา (content validity) ของแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม
2. องค์ประกอบของพฤติกรรมความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม ประกอบด้วย
   2.1 การรวมกลุ่มทางสังคม (social cohesion) (ข้อที่ 1 - 9)
   2.2 การรวมกลุ่มด้วยงาน (task cohesion) (ข้อที่ 10 - 20)
3. การประเมินความตรงเชิงเนื้อหาของข้อคำถามแต่ละข้อ โปรดพิจารณาว่าแบบวัดจะสามารถวัดได้ตรงตามองค์ประกอบของพฤติกรรมความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม ที่กำหนดไว้หรือไม่ โดยทำเครื่องหมาย / ลงในช่องดังนี้

เห็นด้วย หมายถึง ข้อความในแบบวัด เป็นองค์ประกอบของพฤติกรรมความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม ที่สมควรนำมาใช้ในแบบวัด

ไม่เห็นด้วย หมายถึง ข้อความในแบบวัด ไม่เป็นองค์ประกอบของพฤติกรรมความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม ซึ่งสมควรพิจารณาตัดทิ้ง

คำแนะนำเพื่อการแก้ไข หมายถึง ข้อความในแบบวัดเป็นองค์ประกอบของพฤติกรรมความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม ที่สมควรใช้เป็นแบบวัดแต่ควรจะปรับปรุงเพื่อความถูกต้องและเหมาะสม

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของผู้เชี่ยวชาญในภาพรวม

_____
_____
_____
_____
_____
_____
_____

แบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม

<u>คำชี้แจง</u> โปรดทำเครื่องหมาย / ลงในช่องว่างตามระดับความคิดเห็นของท่านผู้เชี่ยวชาญ

ประเภทของพฤติกรรมที่ทำให้เกิด / ไม่ให้เกิดความสามัคคี	**พฤติกรรม**	**ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ**			
		เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ข้อเสนอแนะเพื่อการแก้ไข	
					(โปรดระบุ)
1. การรวมกลุ่มทางสังคม	1. ทุกคนในทีมมีความรักใคร่กลมเกลียวและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน				
	2. ความแตกต่างของเชื้อ ชาติ และศาสนาของแต่ละคนในทีมส่งผลต่อความสัมพันธ์ของทีม				
	3. ผลการแข่งขันที่ผ่านมาทำให้ความสัมพันธ์ของทีมน้อยลง				
	4. ความพึงพอใจของสมาชิกภายในกลุ่ม ในความสำเร็จของทีม				
	5. ภายในทีมมีความแตกแยกเกิดขึ้น				
	6. ฉันรู้สึกอิจฉาที่เพื่อนร่วมทีมมีอุปกรณ์กีฬาดีกว่า				
	7 . ความแตกต่างของระดับฐานะของแต่ละคนในทีมส่งผลต่อความสัมพันธ์ของทุกคนในทีม				

ประเภทของพฤติกรรมที่ทำให้เกิด / ไม่ให้เกิดความสามัคคี	**พฤติกรรม**	**ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ**			
		เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ข้อเสนอแนะเพื่อการแก้ไข	
					(โปรดระบุ)
1. การรวมกลุ่มทางสังคม	8. จำนวนของนักกีฬาในทีมส่งผลต่อความสัมพันธ์ของทุกคนในทีม				
	9. นักกีฬาในทีมที่มีทักษะสูงมักจะดูถูกนักกีฬาที่มีทักษะต่ำกว่า				

ประเภทของพฤติกรรมที่ทำให้เกิด / ไม่ให้เกิดความสามัคคี	พฤติกรรม	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			
		เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ข้อเสนอแนะเพื่อการแก้ไข	
					(โปรดระบุ)
2. การรวมกลุ่มด้วยงาน	10. นักกีฬาในทีมสามารถเล่นกีฬาได้สัมพันธ์กันเป็นอย่างดี				
	11. ฉันรู้สึกสนุกที่ได้เล่นกีฬากับเพื่อร่วมทีม				
	12. ผู้เล่นในทีมของฉันทำความผิดพลาดบ่อยในการแข่งขัน				
	13. ระยะเวลาในการรวมทีมส่งผลต่อความสัมพันธ์ในการเล่น				
	14. ทุกคนในทีมร่วมมือร่วมใจในการแข่งขันอย่างเต็มที่				
	15. ผู้เล่นในทีมได้มีการปรึกษาหารือเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาด				
	16. นักกีฬาทุกคนในทีมมีการพัฒนาทักษะของตัวเองเพื่อเพิ่มความสามารถของทีม				
	17. นักกีฬาในทีมมีโอกาสทำกิจกรรมการผ่อนคลายร่วมกัน				
	18. นักกีฬาในทีมได้ไปสังเกตการเล่นของทีมอื่นร่วมกัน				

ประเภทของพฤติกรรมที่ทำให้เกิด / ไม่ให้เกิดความสามัคคี	พฤติกรรม	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			
		เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ข้อเสนอแนะเพื่อการแก้ไข	
					(โปรดระบุ)
2. การรวมกลุ่มด้วยงาน	19. ความแตกต่างของทักษะในแต่ละบุคคลมีผลต่อความสัมพันธ์ในการเล่นของทุกคนในทีม				
	20. นักกีฬาในทีมได้ทำกิจกรรมร่วมกันเป็นประจำไม่ว่าจะอยู่ในหรือนอกฤดูกาลแข่งขัน				

ภาคผนวก ง

แบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม

แบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม

ไทยรัฐ ยนต์วิสูตร สุพิตร สมาหิโต และบรรจบ ภิรมย์คำ

<u>คำชี้แจง</u> แบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม ประกอบด้วยข้อมูล 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับตัวนักกีฬา มีจำนวน 6 ข้อ

ตอนที่ 2 แบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม มีจำนวน 19 ข้อ

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์คะแนนและการแปลผล

คำตอบของท่านในแต่ละข้อจะ**ไม่มีถูกหรือผิด และขอให้ท่านทำเครื่องหมาย / ลงในช่องตามระดับความคิดเห็นของท่านเพียงช่องเดียวในแต่ละข้อ** เพื่อแสดงระดับของความสามัคคีของนักกีฬาภายในทีม

เพื่อความสมบูรณ์โปรดตอบทุกข้อ

แบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

<u>คำชี้แจง</u> โปรดทำเครื่องหมาย / ในวงกลมของข้อความที่ตรงกับตัวนักกีฬา

1. เพศ O ชาย O หญิง

2. อายุ _____ ปี

3. ชนิดกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขัน

O ฟุตบอล O บาสเกตบอล O วอลเลย์บอล
O เซปักตะกร้อ O รักบี้ O แฮนด์บอล
O ฟุตซอล O ตะกร้อลอดห่วง O ซอฟท์บอล
O กาบัดดี้

4. ระยะเวลาที่ท่านได้เข้าร่วมทีมกีฬา

O น้อยกว่า 3 เดือน O 3 เดือน – 6 เดือน O 7 เดือน – 9 เดือน
O 10 เดือน – 1 ปี O 1 ปี ขึ้นไป

5. กิจกรรมยามว่างที่ท่านชอบปฏิบัติ

O ดูหนัง – ฟังเพลง O อ่านหนังสือ O ซ๊อปปิ้ง
O เที่ยวชมธรรมชาติ O อื่น _____

6. ท่านชอบปฏิบัติกิจกรรมในข้อที่ 5 ร่วมกับบุคคลใดในทีมกีฬาของท่าน

O คนเดียว O กับเพื่อนสนิทไม่เกิน 2 คน
O กลุ่มเพื่อนสนิทในทีมกีฬา O ทุกคนในทีมกีฬา

ตอนที่ 2 แบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม

<u>คำชี้แจง</u> ข้อคำถามข้างล่างนี้เกี่ยวข้องกับความสามัคคีของนักกีฬาภายในทีมของท่านเอง โปรดทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ตรงกับความรู้สึกของท่าน มากที่สุด

ข้อที่	ข้อคำถาม	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1	นักกีฬาทุกคนในทีมมีการพัฒนาทักษะของตัวเอง เพื่อเพิ่มความสามารถของทีม					
2	ภายในทีมมีความขัดแย้งเกิดขึ้น					
3	ฉันรู้สึกสนุกที่ได้เล่นกีฬากับเพื่อนร่วมทีม					
4	ความแตกต่างของเชื้อชาติ ศาสนา มีผลทำให้ความสัมพันธ์ของทีมลดลง					
5	นักกีฬาในทีมมีโอกาสทำกิจกรรมการผ่อนคลายร่วมกัน					
6	นักกีฬาในทีมได้ทำกิจกรรมร่วมกันเป็นประจำไม่ว่าจะอยู่ในหรือนอกฤดูกาลแข่งขันกีฬา					
7	จำนวนของนักกีฬาในทีมมีผลทำให้ความสัมพันธ์ของทีมลดลง					
8	ฉันรู้สึกอิจฉาเพื่อนร่วมทีมที่มีอุปกรณ์กีฬาดีกว่า					
9	ทุกคนในทีมมีความรักใคร่กลมเกลียวและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน					

ข้อที่	ข้อคำถาม	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
10	นักกีฬาในทีมได้ไปสังเกตการเล่นของทีมอื่นร่วมกัน					
11	ทุกคนในทีมร่วมมือร่วมใจในการแข่งขันอย่างเต็มความสามารถ					
12	ความแตกต่างของทักษะในแต่ละบุคคลมีผลต่อความสัมพันธ์ในการเล่นของทุกคนในทีม					
13	นักกีฬาในทีมสามารถเล่นกีฬาได้สัมพันธ์กันเป็นอย่างดี					
14	ความแตกต่างของฐานะทางเศรษฐกิจ และสังคม มีผลทำให้ความสัมพันธ์ของทีมลดลง					
15	ผลการแข่งขันที่ผ่านมาทำให้ความสัมพันธ์ภายในทีมน้อยลง					
16	ระยะเวลาในการร่วมทีมของนักกีฬามีผลทำให้ความสัมพันธ์ในการเล่นกีฬาดีขึ้น					
17	ความภาคภูมิใจของนักกีฬาภายในทีม ส่งผลให้ทีมประสบผลสำเร็จ					
18	นักกีฬาในทีมมีการปรึกษาหารือกันเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดภายหลังการแข่งขัน					
19	นักกีฬาในทีมที่มีทักษะสูงมักจะดูถูกนักกีฬาที่มีทักษะต่ำกว่า					

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์คะแนนและการแปลผล

1. โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนของข้อคำถามในแต่ละข้อของ แบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม ดังนี้

ระดับการประเมิน	ข้อความทางบวก	ข้อความทางลบ
ตรงกับความรู้สึกมากที่สุด	5	1
ตรงกับความรู้สึกมาก	4	2
ตรงกับความรู้สึกปานกลาง	3	3
ตรงกับความรู้สึกน้อย	2	4
ตรงกับความรู้สึกน้อยที่สุด	1	5

2. การคิดคะแนนรวม คือ ให้รวมคะแนนของแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม ที่ได้จากการประเมินโดยการแปลความหมายจากระดับการประเมิน ทั้งข้อคำถามเชิงบวก และข้อคำถามเชิงลบ ทุกข้อ แบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีมประกอบด้วยข้อคำถามเชิงบวกและข้อคำถามเชิงลบ ดังนี้

ข้อคำถามเชิงบวก จำนวน 11 ข้อ ได้แก่

การรวมกลุ่มทางสังคม (social cohesion) จำนวน 2 ข้อ ได้แก่ ข้อคำถามที่ 9 และ 17

การรวมกลุ่มด้วยงาน (task cohesion) จำนวน 9 ข้อ ได้แก่ ข้อคำถามที่ 1,3,5,6,10,11,13,16 และ 18

ข้อคำถามเชิงลบ จำนวน 8 ข้อ ได้แก่

การรวมกลุ่มทางสังคม (social cohesion) จำนวน 6 ข้อ ได้แก่ ข้อคำถามที่ 2,4,7, 8,14 และ 19

การรวมกลุ่มด้วยงาน (task cohesion) จำนวน 2 ข้อ ได้แก่ ข้อคำถามที่ 12 และ15

3. การแปลผลคะแนน

การแปลผลจากแบบวัดความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีมเป็นการแปลผลจากคะแนนรวมทั้งหมดของข้อคำถาม ทั้งทางบวกและทางลบ

ตารางแสดงเกณฑ์การให้คะแนนระดับความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม

ช่วงคะแนน	ระดับความสามัคคีของนักกีฬาในกีฬาประเภททีม
79 ขึ้นไป	สูงมาก
64 – 78	สูง
49 – 63	ปานกลาง
34 – 48	ต่ำ
ต่ำกว่า 33	ต่ำมาก

ประวัติการศึกษา และการทำงาน

ชื่อ –นามสกุล	นายไทยรัฐ ยนต์วิสูตร
วัน เดือน ปี ที่เกิด	17 พฤศจิกายน พ.ศ. 2525
สถานที่เกิด	ตำบลมะขามล้ม อำเภอบางปลาม้า จังหวัดสุพรรณบุรี
ประวัติการศึกษา	สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี วิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิทยาศาสตร์การกีฬา(การฝึกและการจัดการกีฬา) จากมหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี ในโครงการสมทบกับ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตสุพรรณบุรี
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	-
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	-
ผลงานดีเด่นและรางวัลทางวิชาการ	-
ทุนการศึกษาที่ได้รับ	-